

אדרא רבא קדישא

Idra Raba Kadisha

Rabbi Shimon Bar Yochai

With his students

Rabbi Elazar (son of Rabbi Shimon), Rabbi Aba, R' Yehuda, R' Yosi bar Yaakov*,
R' Yitzchak, R' Chizkiah bar Rav*, R' Chiah, R' Yosi* and R' Yeisa.

*Passed away by the end of the Idra study because it elevated their souls so high that couldn't connect on the physical level. They were carried by angels to the upper worlds.

*The study of the Idra Raba reveals deep secrets of the world of Atziluth and its formation by from the Endless Light.
The Idra Zuta completes the study of the Idra Raba.*

The place where Rabbi Shimon gathered his students for the studies of the Idra.

Published by: DailyZohar.com

Listen to the recording of the Idra Raba

<http://dailyzohar.com/wp-content/uploads/audio/IdraRaba-1.mp3>

and

<http://dailyzohar.com/wp-content/uploads/audio/IdraRaba-2.mp3>

1. תנאי, אמר רבי שמעון לזברייה, עד אימת ניתב בקיימא דזוד סמכא. כתיב (תהלים קיט) עת לעשות ליי הפרו תורתך. יומין ועירין, ומארי דזוזבא דזויק. פרוזא קארי כל יומא, ומזועדי זוקלא ועירין אינון. ואינהו בשוליניא בשורי) פרמא. לא אשגזון, ולא ידעין, לאן אתר אולין כמה דיאות.

2. אתפנשו זברייה לבי אדרא, מלובשין שרין סיפי ורומזוי בדיכון, אודרוו בתקוניכון. בעיטא, בזוכמתא. בסוכלתנו. בדרעתא. בזויזו. בירין. ברגלין (נ"א בזיילא דידן ורגלין). אמלכו עליכון למאן (ס"א למלכא) דברשותיה זויי ומותא. למגזר מלין דקשוט. מלין דקדישי עליזון צייתי להו, וזודאן למשמע להו, ולמנדע להו.

3. יתיב רבי שמעון ובכה, ואמר ווי אי גלינא, ווי אי לא גלינא. זברייה דהיה תמן אשתיקו. קם רבי אבא ואמר ליה, אי גיזא קמיה דמר לגלאה, הא כתיב (תהלים כה) סוד יי ליראיו, והא זברייה אלן דזולין דקודשא בריה הוא אינון, וכבר עאלו באדרא דבי משכנא, מנהון עאלו, מנהון גפקו.

4. תנאי, אתמנו זברייה קמיה דרבי שמעון, ואשתכזו, רבי אלעזר בריה. ורבי אבא. ורבי יהודה. ורבי יוסי בר יעקב. ורבי יצחק. ורבי זוקיה בר רב. ורבי זוייא. ורבי יוסי. ורבי ייסא. ידן יהבו לרבי שמעון, ואצבען זקפו לעילא. ועאלו בזוקלא ביני אילני ויתבו. קם רבי שמעון ועלי עלותיה, יתיב בגזוייהו ואמר, כל זוד ישוי ידוי בתוקפיה. שווי ידיהו, ונסיב לון פתוז ואמר (דברים כז) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה מעשה ידי זרש (דף קכ"ז ע"א) ושם בסתר וענו (ס"א כל העם) כלם ואמרו אמן.

5. פתוז רבי שמעון ואמר, (תהלים קיט) עת לעשות ליי, אמאי עת לעשות ליי. משום דהפרו תורתך. מאי הפרו תורתך, תורה דלעילא. דאידי מתבטלא אי לא יתעביד בתקוני (ס"א שמא) דא. ולעתיק יומין אתמר. כתיב (דברים לג) אשריה ישראל מי כמוך. וכתיב, (שמות טו) מי כמוך באלים יי.

6. קרא לרבי אלעזר בריה, אותביה קמיה, ולרבי אבא מסטרא אזורא, ואמר אנן כללא דכולא. עד השתא אתתקנו קיימין. אשתיקו, שמעי קלא, וארכובתן דא לדא נקשין. מאי קלא. קלא דכנופייא עלאה דמתכנפי.

7. זודי רבי שמעון ואמר, (זבוק ג) יי שמעתי שמעך יראתי. (אמר) (קל"ז ע"ב) התיב יאות הוה למיהו דזייל. אנן בזוביבותא תלמיא מלתא, דכתיב, (דברים ו) ואהבת את יי אלהיך, וכתיב (דברים f) מאהבת יי אתכם, וכתיב (מלאכי א) אהבתי אתכם וגו'.

8. רבי שמעון פתחו ואמר, (משלי יא) הולך רכיל מַגְלֵה סוד וְנֶאֱמַן רוּחוֹ מִכֶּסֶה דָּבָר. הולך רכיל, האי קרא קשיא, (כיון דאתמר רכיל אמאי הולך) איש רכיל מבועי ליה למימר, מאן הולך. אלא מאן דלא אתיישב ברוחיה, ולא הוי מהימנא, ההוא מלה דשמע, איל ברויה פוזיזא במיא, עד דרמי ליה לבר. מאי טעמא. משום דלית רוחיה רוזא דקיימא. אבל מאן דרוחיה רוזא דקיימא, ביה פתיב, ונאמן רוז מוכסה דבר. ונאמן רוז, קיימא דרוזא. (כמו ישעיה כ"ב) ותקעתיו יתר במקום נאמן(ברוזה תלמיא נ"א ברוז) מכתא. וכתיב, (קהלת ה) אל תתן את פיך לזוטיא את בשורה.

9. ולית עלמא מתקיימא אלא ברזא. וכי אי (קל"ז ע"א) במלי עלמא אצטרין רזא. במלין רוז דרוזיא דעתיק יומין, דלא אתמסראן אפילו למלאכין עלאין על אזות פמה וכמה. אמר רבי שמעון, לשמיי לא אימא דיציתון(ס"א דיציתון), לארעא לא אימא דתשמע, דהא אנן קיימי עלמין. תנא רוז דרוזין, פד פתחו רבי שמעון ברזי דרוזין, אנדעע אתרא, וזברין אתזלזלו.

10. גלי ברזא ופתחו ואמר, כתיב (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך וגו'. זכאין אתון צדיקייא, דאתגלי לכוון רוז דרוזין דאורייתא, דלא אתגליין לקדישי עליזין, מאן ישגזו בהאי, ומאן יזכה בהאי, דהוא סהדותא על מהימנותא (דמהימנותא) דכלא (ק"ל ע"ב, קכ"ט ע"א, קל"ז ע"א). (דנהיר למאתאן ושבעין עלמין ומניה נהיר אורייתא דנהירין ביה צדיקיא לעלמא דאתי. הדא הוא דכתיב (משלי ד) וארו צדיקים כאור נזה הולך ואור עד זכון היום. מן הוא ארוזא מתפרשן לשית מאה ותלסר ארוזיה דפליג בזעיר אנפין דכתיב (תהלים כ"ה) כל ארוזות יי זוסד ואמת לנוצרי בריתו וגו') צלותא ברענא יהא, דלא יתושב לזוזבא לגלאה דא. ומה ימרין זוברייא, דהאי קרא קשיא הוא, דהא לא הוה ליה למכתב הכי, דהא וזינן כמה מלכים הוו, עד דלא ייתון בגי ישראל, ועד לא יהי מלכא לבגי ישראל ומה אתווי הכא, ובדא אתערו זוברייא. אלא רזא דרוזין הוא, דלא יכלין בגי נשא למנדע ולאשתמודע ולברוש בדעתיהו בהאי.

11. תנא, (קל"ד, קמ"ב ע"א) עתיקא דעתיקין, טמירא דטמירין, עד לא זמין תקונוי (דמלכא), ועטורי עטורין, שירותא וסיומא לא הוה. והוה מגליף ומשער ביה. ופריס קמיה זוד פרסא, ובה גליף ושיער מלכין.

12. ותקונוי לא אתקיימו, הדא הוא דכתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבגי ישראל. מלכא קדמאה, לבגי ישראל קדמאה. וכלהו דגליפו (ולא אתקיימו) בשמדהן אתקרו. ולא אתקיימו, עד דאגזו להו,

ואצנע להו, ולבתר זמנא הוא אסתלק (ז"א הוה מסתכל) ביהווא פרסא, ואתתקן בתקוני.

13. ותאנא, פד סליק ברעותא, למברי אורייתא טמירא תרי אלפי שנין, ואפקה, מיד אמרה קביה, מאן דבעי לאתקנא ולמעבד (קל"ה ע"א), יתקן בקדמיתא תקוני.

14. תאנא בצניעותא דספרא, עתיקא דעתיקין, סתרא דסתרין טמיר דטמירין, אתתקן (רף קכ"ז ע"ב) ואודמן, (כלומר אשתכוז, ולא אשכוז ממש, אבל אתתקן ולא הידע ליה משום דהוה עתיק דעתיקין) (אבל בתיקוני ידיע) פוזד סבא דסבין, עתיק בעתיקין, טמיר מטמירין, ובתיקוני ידיע ולא ידיע. מארי דזוור פסו (ס"א בסומק), וזיוו בוסיטא (ס"א בוצינא) דאנפוי (ז"א באנפוי), יתיב על פורסיא דשביבין, לאכפייא לון.

15. ארבע מאה אלפי עלמין, אתפשט זוורא דגולגלתא דרישוי. ומנהירו דהאי זוורא, ירתי צדיקייא לעלמא דאתי, ד' מאה עלמין, הךא הוא דכתיב, (בראשית כג) ארבע מאות שקל כסף עובר לסוור.

16. בגולגלתא, (בכל יומא) יתבין תליסר (ס"א תריסר) אלפי רבוא עלמין, דנטלין עלוי רגלין, וסמכין עלוי. ומהאי גולגלתא נטיף טלא, להווא דלבר, ומלייא לרישיה בכל יומא, דכתיב, (שיר השירים ה) שראשי נמלא טל.

17. ומהווא טלא דאנער מרישיה, ההוא דאיהו לבר, יתערון מתניא לעלמא דאתי. דכתיב (שראשי נמלא טל, מלאתי טל לא כתיב, אלא נמלא) דכתיב (ישעיה כו) כי טל אורות טלף, אורות גהורא דזוורתא דעתיקא. ומהווא טלא, מתקיימין קדישי עליונין. והוא (רצ"ב) מנא דטוני לעדיקייא לעלמא דאתי. ונטיף ההוא טלא לזוקלא דתפוזין קדישין. הךא הוא דכתיב, (שמות טז) ותעל שכבת הטל והגה על פני המדבר דק מזוספס. וזיוו ההוא טלא זוור. כהאי גוונא דאבנין (מיט) דבדולחא, דאתנוזיין כל גוונן בעוה. הךא הוא דכתיב, (במדבר יא) ועינו פעין הבדולח.

18. האי גולגלתא. זוורא דיליה, אנהיר לתליסר (רפ"ז) עיבר גליפין בסוורני. לארבע עיבר בסטרא זוד, ולארבע עיבר בסטרא דא, בסטרא דאנפוי. ולארבע עיבר בסטרא דא, לסטרא דאזוורא. וזוד לעילא דגולגלתא. (כלומר לסטרא דלעילא).

19. ומהאי אתפשט אורכא דאנפוי, לתלת מאה ושבעין רבוא עלמין. וההוא אתקרי ארף אפים. (כלומר אורכא דאנפין) והאי עתיקא דעתיקין אתקרי אריכא דאנפין. וההוא דלבר אתקרי זעיר אנפין. לקבליה דעתיקא סבא, קדש קדשים דקדשיא. וזעיר אנפין (קלה ע"ב) פד אסתכל כהאי, פלא (ס"א טלא) דלתתא אתתקן, ואנפוי מתפשטין ואריכין בההוא זמנא, אבל לא פל שעתא כמה דעתיקא.

20. ומהאי גולגלתא, נפיק זוד עיבר זזיר לגולגלתא דזעיר אנפין, לתקנא רישיה. ומהאי לשאר גולגלתין דלתתא, דלית לון זושבנא. וכל גולגלתא יהבין אגר זזורתא (ס"א אוראותא) לעתיק יומין. פד עאלין בזושבנא תזוזת שרביטא. ולקביל דא, (קל"ו) פקע לגולגולת לתתא, פד עאלין בזושבנא.

21. בזולכא דגולגלתא, קרומא דאזירא דזוכמתא עלאה סתימא דלא פסק. והאי לא שכיוז (קכ"ט), ולא אתפתוז. והאי קרומא אתזופינא על מוזא דאיהו זוכמתא סתימאה. ובגני פה אתכסיא (ס"א ובגין דאתכסיא) והאי זוכמתא בההוא קרומא, דלא אתפתוזא. (ס"א בגין דא אקרי זוכמתא סתימאה).

22. והאי מוזא, דאיהו האי זוכמתא סתימאה. שקיט ואשתכיה באתריה, פוזמר טב על דורדייה, והיינו דאמרי סבא דעתוי סתים, ומוזויה סתים ושכיה.

23. והאי קרומא אתפסק מזעיר אפין, ובגני פה מוזויה אתפשט ונפיק לתלתין ותרין שבילין, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן. מאי טעמא. משום דקרומא אתפסק, דלא מוזפא על מוזא. (ועל כל פנים קרומא פסיק לתתא) והיינו דתנינן ברישומי אתון, תי"ו רשים רישומא לעתיק יומין דלית דכוותיה. (דביה תליא תמים דעות שלים מכל סטרוי וסתים ושכיר ושקיט כוזמר טב על דורדייה)

24. תאנא, בגולגלתא דרישא, תלנין אכף אלפין רבוא, ושבעת אלפין, וזומש מאה קוצי דשערי, זוזור ונקי, כהאי עמרא פד איהו נקי, דלא אסתבה דא בדא. דלא לאוזזאה ערבוביה בתקונוי. אלא כלא על בורייה, דלא נפיק זימא מימא, ושערא משערא.

25. וכל קוצא וקוצא, אית ביה ארבע מאה ועשר זימי דשערי, פוזושבין קדוש. וכל זימא וזימא (דף קכ"ט ע"א) להיט בארבע מאה ועשר עלמין. וכל עלמא ועלמא סתים ונניז, ולית דידע לון, פר איהו. ולהיט לשבע (ס"א לארבע) מאה ועשר עיבר.

26. ובכל נימא ונימא, אית מבוע דנפק ממוזא סתימאה, (דבתר כותלא) ונהיר ונגיד בההוא נימא, לנימין דזעיר אנפין. ומהאי מתקן (ס"א מתון) מווייה. וכדין, נגיד ההוא מווא, לתלתין ותרין שבילין.

27. וכל קוצא וקוצא מתלהטן, ותלין. מתתקנן בתקונא יאה, בתקונא שפירא. מוופין על גולגלתא. מתתקני קוצי דנימין, מהאי סטרא, ומהאי סטרא, על גולגלתא. ותאנא, כל נימא ונימא, אקרי (ס"א איה) משיכא במבוע (ס"א מבועין) (ס"א ואינן מבועין) סתימין, דנפקין ממוזא סתימאה.

28. ותאנא, משערוי דבר נש, אשתמודע מאי הוא, אי דינא אי רוומי. מכד עברין עלוי ארבעין שנין. ואפילו כד איהו עולם, בשעריה בתיקוניה (ס"א בדיקניה) (ס"א בדיקניה) ובגביני עינוי.

29. קוצין דשערי, תלין בתקוני נקי כעמר נקא עד כתפוי. עד כתפוי סלקא דעתה. אלא עד רישי דכתפוי, דלא אתווי קודלא. משום דכתיב, (ירמיה ב) כי פנו אלי עורף ולא פנים. ושערא סליק אבתרוי דאודנין, דלא לזופינא עלוי, דכתיב להיות אנפה פקוזות.

30. שערא דנפיק מבתר אנדווי, כוליה בשקולא. לא נפיק דא מן דא, תקונא שלים. תקונא יאה. תקונא שפירא. תאיב למזומי. תיאובתא וזדוותא דצדיקייא, דאינן בזעיר אנפין, למזומי ולא תדבקא בתקוני. דעתיקא סתימאה דכלא.

31. י"ג נימין דשערין, קיימי מהאי סטרא, ומהאי סטרא דגולגלתא, לקביל אנפוי. ובאינן שריין שערי לאתפלגא. לית שמאלא בהאי עתיקא סתימאה, כלא ימינא. אתווי ולא אתווי. סתים ולא סתים. והאי בתקוניה, כל שפן ביה. (שמות פ"ד ע"ב).

32. ועל האי, תאיבו בני ישראל לטרפא בלבוון, דכתיב, (שמות יז) היש יי בקרבנו אם אין. בין זעיר אנפין דאקרי יי, ובין אריה אנפין דאקרי אין. אמאי אתענשו. משום דלא עבדו בנביבותא, אלא בנסינא. דכתיב, (שמות יז) ועל נסותם את יי לאמר היש יי בקרבנו אם אין.

33. בפלגותא דשערי, אויל זוד ארווא דנהיר למאתן ושבעין עלמין. ומניה נהיר ארווא דזעיר אנפין, דנהירין ביה צדיקייא לעלמא דאתי. הדא הוא דכתיב, (משלי ד) ואורזו צדיקים כאור נוזה הולך ואור עד זכון היום. ומן ההוא

אַרְזָא אַתְּפָרְשָׁא לְשִׁית מֵאָה וּתְלִיסָר אֲרֻזִין דְּאֲרֻזֵּינָא, דְּפָלִיג בְּזַעֲר אֲפִין.
דְּכְתִיב בֵּיה (תהלים כה) כָּל אֲרֻזֹת יִי וְזֶסֶד וְאִמֹת וְגו'.

34. מִצְוָא דְּגֻלְגֻלְתָּא רַעֵא דְרַעֲוִין, רַעֲוֵתָא דְזַעֲר אֲנָפִין לְקַבְּלֵי הֵהוּא
רַעֲוֵתָא (נ"א מִצְוָא דְּגֻלְגֻלְתָּא, רַעֲוִין אֲקָרִי. דֵּהָא רַעֵא דְרַעֲוִין אֲתַגְּלִי בַּהוּא מִצְוָא לְקַבְּלֵי
דָּא לְתַתָּא. כְּתִיב) דְּכְתִיב (שְׁמוֹת כו) וְהָיָה עַל מִצְוֹת תִּמְיֵד לְרַעֲוִין וְגו' וְהֵהוּא מִצְוָא
דְּאֲקָרִי רַעֲוִין, הוּא גְלוּיָא דְכָל רִישָׁא וְגֻלְגֻלְתָּא, דְּמִתְכַּסֵּיָא בְּאַרְבַּע מֵאָה
וְעֶשְׂרִין (נ"א וְעֶשֶׂר) עֲלָמִין.

35. וְכֵד אֲתַגְּלִיָּא, אֲתַקְבֵּלָא עֲלוֹתְהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל. אִימְתִי אֲתַגְּלִיָּא. שְׁתִּיק רַבִּי
שְׁמַעוֹן. שְׁאַל תַּנְיִינֹת אִימְתִי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, אִימְתִי
אֲתַגְּלִיָּא. אָמַר לִיה בְּשַׁעֲתָא דְעֲלוֹתָא (רַפְּזוֹ) דְּמִנְזוּהָ דְשַׁבְּתָא. אָמַר לִיה מֵאִי
טַעְמָא. אָמַר לִיה, מִשּׁוּם דְּהֵהִיא שַׁעֲתָא בְּיוֹמֵי דְזוּל, תְּלִיָּא דִּינָא לְתַתָּא בְּזַעֲר
אֲפִין. וּבְשַׁבְּתָא אֲתַגְּלִיָּא מִצְוָא דְאֲתַקְרִי רַעֲוִין. בַּהֵהִיא שַׁעֲתָא אֲשַׁתְּכִיף רוּגְזָא.
וְאֲשַׁתְּכּוּז רַעֲוִא, וּמִתְקַבֵּלָא עֲלוֹתָא. הֵדָּא הוּא דְכְתִיב, (תהלים סט) וְאֲנִי תַפְלַתִּי
כִּי יִי עַת רַעֲוִין. וְעַת רַעֲוִין מַעֲתִיק יוֹמִין, לְגַלְגָּא מִצְוָא. וּבְגִין כִּף אֲתַתְּקֵן הָאִי
קָרָא, לְמִימְרֵיהָ בְּעֲלוֹתָא דְּמִנְזוּהָ בְּשַׁבְּתָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר
בְּרִיה, בְּרִיה בְּרִי לְעַתִּיק יוֹמִין, רַעֲוִא דְּמִצְוָא תִּשְׁכּוּז בְּשַׁעֲתָא דְּתַצְטְרִיף לִיה.

36. תָּא זֻזִי, בְּשַׁאָר (ס"א בְּשַׁעֲתָא) דְּלַתְתָּא, כֵּד אֲתַגְּלִי מִצְוָא אֲשַׁתְּכּוּז זֻזְצָפָא,
הֵדָּא הוּא דְכְתִיב (תָּא זֻזִי בְּשַׁאָר דְּלַתְתָּא כֵּד אֲתַגְּלִי מִצְוָא דִּינָא אֲתַעַר וְאֲשַׁתְּכּוּז
וְאֲתַעֲבִיד מִצְוָא דְּאֲשַׁזְזוּתָא לְזֻזִיבִי עֲלָמָא לֵאמֹר לֵאמֹר דְּלָא מִתְכַּסְפִּי בַּעֲבוּדֵיהוּ כִּמְה דָּאת
אֲמַר) (יְרֵמִיָּה ג) וּמִצְוֹ (קל"ו) אֲשֶׁה זֻזְנָה הָיָה לִךְ מֵאֲנֵת הַכֶּלֶם. וְהָכָא כֵּד אֲתַגְּלִי
מִצְוָא, תִּיבֻבְתָּא (ס"א זֻזִיבֻבְתָּא) וְרַעֲוִא שְׁלִים אֲשַׁתְּכּוּז, וְכָל רוּגְזִין אֲשַׁתְּכּוּז
וּמִתְכַּסְפִּין קַמִּיָּה.

37. מִהֵאִי מִצְוָא (ס"א דְּלַתְתָּא), זְהַרִין אַרְבַּע מֵאָה בְּתֵי דִינִין. כֵּד אֲתַגְּלִיָּא הָאִי
עַת רַעֲוִין, כְּלָהוּ מִשַׁתְּכִין קַמִּיָּה, הֵדָּא הוּא דְכְתִיב, (דְּנִאֵל ז) דִּינָא יְתִיב. (כְּלוּמַר
יְתִיב בְּאַתְרֵיהָ דְּרַף קַבִּיט ע"ב) וְדִינָא לָא אֲתַעֲבִיד) וְתֵאנָא, שַׁעֲרָא לָא קָאִים בְּהָאִי
אַתְר, מִשּׁוּם דְּמִתְגְּלִיָּא, וְלָא אֲתַכַּסֵּיָּא. אֲתַגְּלִיָּא, דִּינְסַתְכִּלּוֹן מֵאַרְי דְּדִינָא,
וְיִשַׁתְּכּוּז. וְלָא אֲתַעֲבִידוּ.

38. תֵּאנָא, הָאִי מִצְוָא אֲתַפְּשֵׁט בְּמֵאֲתָן וְשַׁבְּעִין אֲלָפִין זְהַרִין בּוּצִינִין (ס"א
דְּזַהַרִין) מַעֲרָן עֲלָאָה. דְּתַנִּיא, אִית עֲרָן דְּזַהַרִין לְעֲרָן. עֲרָן עֲלָאָה לָא אֲתַגְּלִיָּא,
וְהוּא סְתִים בְּסְתִימָא וְלָא מִתְפָּרְשָׁא לְאַרְזִין כְּדִקְאֲמַרְן. וְהָאִי עֲרָן דְּלַתְתָּא,
מִתְפָּרֵשׁ בְּשַׁבְּלוּי, לְתַלְתִּין וְתַרִין (עִיבַר) שְׁבִילִין.

39. ואף על גב דמתפרש האי ערן בשבילוי, לית דידע ליה, בר האי זעיר אפיין. וערן דלעילא, לית דידע ליה, ולא שבילוי, בר ההוא אריף אנפיין. הדיא הוא דכתיב, (איוב כו) אלהים הבין דרפה והוא ידע את מקומה. אלהים הבין דרפה, דא ערן דלתתא, דידע זעיר אפיין. והוא ידע את מקומה, דא ערן דלעילא, דידע עתיק יומין, סתימאה דכלא.

40. עינזי דרישא זוורא, משתניין משאר עיניין, לית פסותא על עינא. ולית גבינין על עינא. מאי טעמא. דכתיב (תהלים קכא) הנה לא יגום ולא יישן שומר ישראל. ישראל דלעילא. וכתיב (ירמיה לב) אשר עיניה פקוזות. ותאנא, כל מה דאתי ברזומי, לית פסותא על עינא, ולית גבינין על עינא. כל שכן רישא זוורא, דלא בעא מידי. (ס"א זטירו)

41. אמר רבי שבועון לרבי אבא למאי היא רמיזא. אמר ליה לנזי ימא, דלית פסותא על עינא, ולית גבינין על עינא, ולא גימין, ולא בעיין זטורא על עינא. כל שכן עתיקא דעתיקא, דלא בעי זטורא. וכל שכן דאיהו משגזו לכלא, וכלא מתון ביה ולא גאים. הדיא הוא דכתיב, הנה לא יגום ולא יישן שומר ישראל, ישראל דלעילא.

42. כתיב (תהלים לב) הנה עין יי אל יראיו. וכתיב (זכריה ד) עיני יי המה משוטטים בכל הארץ. לא קשיא, הא בזעיר אפיין. הא באריף אנפיין. ועם כל דא תרי עיניין אינן ואתוורו (ס"א ואתוורו) לזוד, עינא דאיהי זוור בגו זוור וזוור דכליל כל זוור.

43. זוורא קדמאה, גהיר וסליק, ונזיית לאסתכלא (ס"א לאתכללא), דצרי ברורא. תאנא, בטש האי זוורא, ואדליק ג' בועיני, דאקרון: הוד. והדר. וזודה. ולהטין בוזדוותא בשלימותא.

44. זוורא תנינא, גהיר, וסליק ונזיית, ובטש ואפיק (ס"א ואדליק) ג' בועינין אוורנין, דאקרון נצח וזוסד ותפארת, ולהטין בשלימותא בוזדוותא.

45. זוורא תליתאה, להיט ונהיר, ונזיית וסליק, ונפיק מסתימותא דמוזא, ובטש בבועינא אמצעיתא שביעאה. ואפיק ארוזא למוזא תתאה. (נ"א ואפיק ארוזא ללבא תתאה) ומתלהטן כלהו בועינין דלתתא. אמר רבי שבועון יאות הוא, ועתיק יומין יפקוז עינא דא עקר, בשעתא דתצטרף ליה.

46. תאנא זוויר בגו זוויר. וזוויר דכליל כל זוויר. וזוויר קדמאה, גהיר, וסליק. וזווית לתתא (ס"א לתלת) בוציני דלסטר שמאלא, ולהטין ואסוון בהאי זווירא, כמאן דאסווי גופיה בבוסמין טבין, וביריוזין, על מה דהוו עלוי בקדמיתא.

47. וזווירא תננינא, וזווית, וסליק, ונהיר לתלת בוציני, דלסטר ימינא. ולהטין ואסוון בהאי זווירא, כמאן דאסווי בבוסמין טבין וביריוזין, על מה דהוו עלוי בקדמיתא.

48. וזווירא תליתאה, גהיר וסליק וזווית, ונפיק גהירו דזווירא, דלגו לגו מן מוזא, ובטש בשער אוקמא, כד אצטרין. ובירישא. ובמוזא דרישא. ונהיר לתלת כתרין דאשתארו, כמה דאצטרין לגלאה. אי זיוא קמי עתיק סתימא דכלא.

49. ותאנא לא סתים האי עינא. ואינון תרין ומתזווירן (ס"א ואתזוויר) לזוד. פלא הוא ימינא. לא הוי (ס"א לית ביה) שמאלא. לא זאים ולא אדמיה, ולא בעי גטריותא. לית מאן דאגין עליה. הוא אגין על פלא, והוא אשגוז על פלא. ומאשגוזותא דהאי עינא מתזונן כלהו.

50. תאנא, אי עינא דא אסתים רגעא זודא, לא יכלין לקיימא כלהו, בגין כף אקרי עינא פקיזא. עינא עלאה. עינא קדישא. עינא דאשגוזותא. עינא דלא (דף ק"ל ע"א) אדמיה וכלא זאים. עינא דהוא גטורא דכלא. עינא דהוא קיומא דכלא. ועל האי פתיב (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, אל תקרי יבורך אלא יבורך. דהאי אתקרי טוב עין, ומניה מברך לכלא.

51. ותאנא, לית גהירו לעינא תתאה, לאסתנואה מאדמימותא מאוכמותא בר כד וזוי (ס"א אתוזי) (ס"א אתסווי) מהאי גהורא וזווירא דעינא עלאה דאקרי טוב עין. ולית דידע כד גהיר עינא עלאה דא קדישא ואסווי לעינא תתאה דא. בר איהו.

52. ובמינן צדיקיא, זכאי עליונין, למזומי דא ברוזא דזוכמתא, דא הוא דכתיב, (ישעיה נב) כי עין בעין יראו. אימתי. בשוב יי ציון. וכתיב (במדבר יד) אשר עין בעין נראה אתה יי. ואכלמלא עינא טבא עלאה, דאשגוז ואסווי לעינא תתאה, לא יכיל עלמא למיקם רגעא זודא.

53. תאנא בעגיעותא דספרא, אשגוזותא דעינא תתאה, כד אשגוז גהירו עלאה ביה, ועייל ההוא גהירו דעלאה בתתאה. דמניה גהיר פלא דא הוא דכתיב אשר עין בעין נראה אתה יי.

54. כתיב (תהלים לז) הנה עין יי אל יראיו. וכתיב (זכריה ד) עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ. זכו, עיני יי אל יראיו, עינא דלעיפא. לא זכו, עיני יי המה משוטטות, עינא דלתתא.

55. דתנא, מפני מה זכה יוסף דלא שלטא ביה עינא בישא, מפני שזכה לאשתגוזא בעינא טבא עילאה, ה'א הוא דכתיב, (בראשית מט) בן פורת יוסף בן פורת עלי עין. אמאי הוא בן פורת. עלי עין. כלומר על סבת עין דאשתגוזא ביה.

56. וכתיב טוב עין הוא יבורך, מאי טעמא. כי נתן מלזומו ל'דל. מאי טעמא אקרי זוד. תא זוזי בעיניה דתתאה אית עינא ימינא, ואית עינא דשמאלא. ואינן תרי, בתרי גוויי. אבל הכא, לית עינא שמאלא. ותרוייהו בדרגא זוד סלקי, וכלא ימינא. ובגני כף, עינא זוד, ולא תרין.

57. ותנא, עינא דא, דהוא עינא דאשגוזותא. פקיוזא תדיר. זויכאן תדיר. וזודאן (ס"א וזואן) תדיר, דלא הוי הכי לתתאה, דכלילן בסומקא ובאוכמא ובזוורא, בג' גוויי, ולא הוה תדיר פקיוזא (ס"א דליה זבינא) דלית גבהאן סוטר (ס"א כליה זביני סודרא) (ס"א דליה עיניה בגזביי דמכסאן) על עינא. ועל דא כתיב, (תהלים מד) עורה למה תישן יי. (מלכים ב יט) פקוז יי עינך.

58. כד אתפקוז, אית לבאן דאתפקוז לטב. ולבאן דלא אתפקוז לטב. ווי לבאן דאתפקוז ועינא אתערב בסומקא, וסומקא אתוזוי לקבליה, ובמכסא עינא. מאן ישתיב מניה. אבל עתיק יומין, טבא דעינא. זוזור בגו זוזור. זוזור דכליל כל זוזורי. ופאה זולקיה, לבאן דישגוזו עלויה, זוד זוזור מנייהו. ועל דא ודאי כתיב טוב עין הוא יבורך. וכתיב (ישעיה ב) בית יעקב לכו ונלכה באור יי.

59. תנא, (עם כל דא) שביה דעתיקא סתים מכלא, ולא מתפרש באורייתא, בר מן אתר זוד, דאומי זעיר אפין לאברהם, דכתיב, (בראשית כב) בי זשבעתמי נאם יי. נאם דזעיר אפין. וכתיב, (בראשית מז) בך יברך ישראל, ישראל דלעיפא. וכתיב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר, לישראל קאמר דא. ותנינן עתיק יומין אמרו והאי והאי שפיר.

60. תנא, כתיב (דניאל ז) זוזא הוית עד די כרסוון רמיו ועתיק יומין יתיב. כרסוון רמיו, מאן הוא. אמר לרבי יהודה, קום בקיומך ואתקין כרסויא דא.

61. אמר רבי יהודה, פתיב (דניאל ז) כורסייה שביבין דינור. ועתיק יומין יתיב על האי כרסייא. מאי טעמא. דתנא אי עתיק יומין לא יתיב על האי כרסייא, לא יכיל לאתקיימא עלמא, מקמי ההוא כורסייא. פד יתיב עתיק יומין עליה לכפייא (ס"א אתכפייא) לההוא כורסייא, ומאן דרכיב שליט. בעידנא דנטיל מהאי כרסייא, ויתיב על כורסייא אורא, כורסייא קדמאה רמיו, דלא שלטא אלא איהו דרכיב ביה עתיק יומין. אמר רבי שמעון לרבי יהודה, יתתקן ארוך, וייתי בך מעתיק יומין.

62. ותא זוזי פתיב (ישעיה מא) אני יי ראשון ואת אזורונים אני הוא. כלא הוא, והוא סתים מכל סטרוי. (בהאי)זוטמא. תאנא, בזוטמא אשתמודע פרצופא.

63. ותא זוזי מה (דף ק"ל ע"ב) בין עתיקא, לזעיר אפיין. דא מאריה דזוטמא מוזר נוקבא זיין, ומוזר נוקבא זיין דזיין. האי זוטמא. הוא פרדשקא, דביה נשיב רוזא דזיין, לזעיר אפיין. וקרינן ליה סליזתא. והוא גזת רוזא, אתבסמותא דרוזא.

64. דרוזא דנפיק (מהכא) מאיזון נוקבי, זוד רוזא נפיק לזעיר אפיין. לאתערא (ס"א זיין מכל סטרוי, זירו מכל סטרוי, זיין דזיין) ליה בגנתא דערן. וזוד רוזא דזיין, דביה זמין לזמנא לבריה דדוד, למנדע זוכמתא. ומההוא נוקבא, אתער נפיק רוזא ממוזא סתימאה, וזמין לאשראה על מלכא משיזא, דכתיב, (ישעיה יא) ונזזה עליו רוזן יי רוזן זוכמה ובינה רוזן עצה וגבורה רוזן דעת ויראת יי. הא הכא ד' רוזין, והא רוזא זודא אמרינן. אמאי תלת. קום רבי יוסי בקיומך.

65. קם רבי יוסי ואמר. ביומוי דמלכא משיזא, לא ימרון זוד לזוד, אליף לי זוכמתא, דכתיב, (ירמיה לא) ולא ילמדו עוד איש את רעהו וגו', כי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם. ובההוא זמנא, יתער עתיק יומין, רוזא דנפיק ממוזא סתימאה דכלא, וכד ישלח דא, כל רוזין דלתתא יתערון עמיה. ומאן איזון. איזון (תרין) פתרין קדישין דזעיר אפיין. ואיזון שיתא רוזין אזורנין, דיהבי (ס"א דהכי) איזון (ס"א שיתא רוזין, ז' רוזין איזון דכללינן תלת אזורנין) דכתיב רוזן זוכמה ובינה רוזן עצה וגבורה רוזן דעת ויראת יי.

66. דתנינן, פתיב (דברי הימים א כט) וישב שלמה על פסא יי. וכתיב (מלכים א י) שיש מעלות לכסא. ומלכא משיזא זמין למיתב בשבעה. שיתא איזון ורוזא דעתיק יומין דעליהו, הא שבעה. כמה דאתמר. (ג' רוזין איזון דכללינן ג' אזורנין) אמר ליה רבי שמעון, רוזך יזוזו לעלמא דאתי.

67. תא זוזי, כתיב (יוזקאל לו) כה אמר יי (בראשית קל"ט ע"א, רל"ה ע"א) מארבע רוזות באי הרוז וזו. וכי ארבע רוזי עלמא, מאי עבדי הכא. אלא ארבע רוזי יתערוז. ג' אינון. ורוזא דעתיקא סתימא ארבע, והכי הווי. דכד יפוק דא, נפקין עמיה תלתא, דכלילן בגו תלתא אזורנין.

68. וזמין קודשא בריה הוא לאפקא זוד רוזא דכליל מכלהו. דכתיב מארבע רוזות באי הרוז. ארבע רוזות באי לא כתיב כאן, אלא מארבע רוזות באי. וביומי דמלכא משיוזא, לא יצטרכון למילף זוד לזוד, דהא רוזא דלהון דכליל מכל רוזין. ידיע כללא. וזכמה ובינה יצאה וגבורה (רוז) דעת ויראת יי. משום רוזא דכלילא מכל רוזי. בגין כך כתיב, מארבע רוזות, דאינון ארבע דכלילן בשבעה דרזין עלאין דאמרן. ותאנא, דכלהו כלילן בהאי רוזא דעתיקא דעתיקין, דנפיק ממוזא סתימא לזוקבא דזוטמא.

69. ותא זוזי, מיה בין זוטמא לזוטמא. זוטמא דעתיק יומין זמין מכל סטרוי. זוטמא דזעיר אפין, כתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל וגו'. עלה עשן באפו, ומההוא עשן דליק גור, כד סליק תננא לבתר. גוזלים בערו במננו. מהו במננו (ג' נוסחי). מאותו עשן. מההוא זוטמא, מההוא אשא.

70. תאנא, כד הוה רב המנונא סבא בעי לעלאה עלותיה, אמר לבעל הזוטם אני מתפלל, לבעל הזוטם אני מתוונן. והיינו דכתיב, (ישעיה מוז) ותהלתני אזוטם לך, האי קרא לעתיק יומין אמרו.

71. תנא, אורכא דזוטמא, תלת מאה וע"ה עלמין, אתמליין מן ההוא זוטמא. וכלהו מתדבקן בזעיר אפין. האי תושבזותא דתקונא דזוטמא הוא. וכל תקוני דעתיק יומין, אתוונן וכל אתוונן, אתוונן למארי מדין, ולא אתוונן לכלא.

72. פתוז רבי שמעון ואמר, ווי מאן דאשיט ידוי בדיקנא יקרא עלאה, דסבא קדישא, טמירא וסתימא (נ"א טמיר וסתים) מכללא דיקנא דההיא תושבזותא. דיקנא דסתים ויקיר מכל תקוני. דיקנא דלא ידעין עלאין ותתאין. דיקנא דהיא תושבזותא דכל תושבזון. דיקנא דלא הוי פר נש גביאה וקדישא דיקרב למנומי ליה. דיקנא דהיא תלמיא בשערוי עד טבורא דלבא. וזוורא פתלנא יקרא דיקירין. טמירא דטמירין. מהימנותא דמהימנותא דכלא.

73. תאנא, בצניעותא (דף ק"א ע"א) דספרא, דהאי דיקנא מהימנותא דכלא, נפיק מאודני, ונזוית סוזרניה דפומא קדישא, ונזוית וסליק וזופי, בתקרובתא (ס"ג) דבוסמא טבא, זוורא דיקירא (ס"א דבדיקניה). ונזוית (ס"א זוורא

יקרא דדיקניה נזיית) בשקולא, וזופי עד טבורא. הוא דיקנא יקירא, מהימנא שלימא, הנגדין ביה י"ג נביעין, מבויעין דמשוון רבות טבא, בתלת עשר תקונין מתתקנא.

74. תקונא קדמאה. מתתקן שערא מלעיכלא, ושאר מיהוא תקונא דשער רישיה, דסליק בתקונאי לעיכלא מאודנאי, ונזיית מקמי פתווא דאודנאי, בוזד וזוטא בשקולא טבא, עד רישא דפומא.

75. תקונא תניינא. מתתקן שערא מרישא דפומא, **(וסליק)** עד רישא אזורא דפומא, בתקונא שקיל.

76. תקונא תליתאה. מאמפעיתא דתוזות **(סיא דהא)** זוטמא, מתוזות תרין נוקבין, נפיק זוד אורזא, ושערא אתפסק בהוא ארזא, ומליא מיהאי גיסא, ומיהאי גיסא שערא, מתקונא שלים סוזורני דהוא אורזא.

77. תקונא רביעאה. מתתקן שערא **(נזיית)** תוזות פומא, מרישא זודא לרישא זודא, בתקונא שלים.

78. תקונא זמישאה. תוזות פומא נפיק ארזא אזורא, בשקולא דארזא דלעיכלא, ואלין תרין ארזון רשימין על פומא, מכאן מכאן.

79. תקונא שתיאה. מתתקן שערא, וסליק ונפיק מלרע לעיל לרישא דפומא. וזופי תקרובתא דבוסמא טבא, עד רישא דפומא דלעיכלא. ונזיית שערא לרישא דפתווא דארזא תתאה דפומא.

80. תקונא שביעאה. פסיק שערא, ואתוזון תרין תפוזין, בתקרובתא דבוסמא טבא, שפירן ויאן למוזי. בגיניהון אתקיים עלמא, הדא הוא דכתיב, **(משלי טו) באור פני מלך זרים.**

81. תקונא תמינאה. נפיק זוד וזוטא דשערי סוזורני דדיקנא, ותלין בשקולא עד טבורא.

82. תקונא תשיעאה. מתערי ומתערבין שערי דיקנא, עם אינן שערי דתקלין בשקולא, **(דתלין)** ולא נפקי דא מן דא.

83. תקונא עשיראה. **(מתערבין)** נזייתן שערי תוזות דיקנא. וזופין בגרונא תוזות דיקנא.

84. תקונא זוד סר. דלא נפקין נימא מן נימא, ומתשערן בשיעורא שלים.

85. תקונא תריסר. דלא תליין שיערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרוי. ויאן שיערי סוזר סוזר ליה.

86. תקונא תליסר. דתליין שערן בתוונת דיקנא, מכאן ומכאן, ביקרא יאה, ביקרא שפירא. מוזפין עד טבורא. לא אתווי (ס"א לאתוואה) מכל אנפי תקרובא דבוסמא, בר אינון תפוזין שפירין וזורין, דמפקין זיין לעלמא, ומזוויין זודו כזעיר אפין.

87. בתליסר תקונין אלין, נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשוז רבות, ונגדין לכל אינון דלתתא. ונהרין בההוא משווא. ומשיוזין מההוא משווא, דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקרא, סתימאה דכלא, דעתיק דעתיקין. מתרי תפוזין שפירן דאנפוי, נהירין אנפוי דזעיר אנפין, וכל זיזור (ס"א זיזור) ושושן דאשתכונן לתתא, נהירין ומתלהטין מההוא נהורא דלעילא. תקונין תליסר אלין, אשתכונן בדיקנא, ובשלימות דיקנא בתקוני, אתקרי בר נש נאמן. דכל דזומי דיקניה, תלי ביה מהימנותא.

88. תאנא בעניעותא דספרא, תליסר תקונין אלין דתליין בדיקנא יקרא, בשביעאה (מנהון) משתכוני בעלמא, ומתפתווי בתליסר תרעי דרוזומי. ומאן דאוישט ידיה לאומאה, כמאן דאומי בתליסר תקוני דיקנא. האי בארף אפין. בזעיר אפין בכמה. אמר לרבי יצחק, קום בקיומך, וסלסל בסלסלא דתקונא דמלכא (ס"א בדיקנא) קדישא היאך יתתקונן.

89. קם רבי יצחק, פתוז ואמר, (מיכה ז) מי אל כמורה נושא עון וגו', ישוב ירוזומנו וגו', תתן אמת ליעקב וגו'. תאנא, תליסר מכילין אתוונן הכא, וכלהו נפקין מתליסר מבויעין דמשוז רבות דתיקוני (דף קלא ע"ב) דיקנא קדישא, עתיקא דעתיקין. טמירא דטמירין. תנא, תקונא דדיקנא טמיר וסתים, טמיר וכל טמיר. סתים וכל סתים. בתקוני ידיע וכל ידיע.

90. תקונא קדמאה. הא תנינן, דכל שיערא ושיערא וכל נימא ונימא לא מתדבקה לזוברתה. ושארו נימין דדיקנא לאתקנא, מתקונא דשער רישא.

91. הכא אית לאסתכלא, אי כל נימין דשער רישא, ונימין דדיקנא יקרא עלאה, בזוד נימא אתכללו, (ס"א בזוד מתקלא אתקלו) אמאי אלין אריבין, ואלין לא אריבין. אמאי (ק"מ) נימין דדיקנא לא אריבין כולי האי, וקשיין. ואלין דרישא לא קשיין, אלא שיעיין.

92. אלא, כל נימין שקילין דרישא ודיקנא. דרישא אריכין על כתפין, למיגד לרישא (ר"א מרישא) דזעיר אפין, מדהוא משיכא דמוזא, למוזא דיליה. ובגני כר לא הו קשיין. ועל דא אתוזון למהוי רכיבי.

93. תאנא, מאי (ע"ז ע"א, ק"מ ע"א, רס"ב ע"א) דכתיב, (משלי א) זכמות בזון תרנה. ולבסוף כתיב, ברזובות תתן קולה. האי קרא לאו רישיה סיפיה, ולא סיפיה רישיה. אלא זכמות בזון תרנה, כד נגיד ממוזא סתימאה דארין אפין, למוזא דזעיר אפין, באינן נימין. פאלו מתוזבראן לבר, תרין (בראשית קמ"א ע"ב, ק"מ) מוזון, ואתעביד זוד מוזא, בגין דלית קיומא למוזא תתאה, אלא בקיומא דמוזא עלאה. וכד נגיד מהאי להאי, כתיב תתן קולה זוד.

94. ובגין דנגיד ממוזא למוזא באינן נימין (כאלו מתוזבראן לבר תרין מוזין ואתעביד זוד מוזא באינן נימין) אינן לא אשתכחו קשייין. מאי טעמא. משום דאי אשתכחו קשייין, לא נגיד זכמתא למוזא בהון. בגני כר, לית זכמתא נפקא מבר נש דאיהו קשישא (ס"א קשיא) ומארי דרוגא. דכתיב, (קהלת ט) דברי זכמים בנות נשמעים. ומהכא אולפנא, מאן דשערוי דרישיה קשייין, לא זכמתא מתישבא עמיה.

95. ועל דא אינן אריכי, למיתי תועלתא לכלא. מאי לכלא. למיעל על זוטא דשדרה, דמתשקין מן מוזא. ובגין דא לא תלי שערא דרישא על שערא דדיקנא. דשערא דרישא תלי וסליק על אודנין לאזורוי, ולא תלי על דיקנא. משום דלא אצטרין לאתערבא אלן באלן. דכלהו מתפרשין בארוזיהו.

96. תאנא, כלהו שערי בין דרישא, בין דדיקנא, כלהו זווירי פתלנא. ותאנא, אינהו דדיקנא קשייאי כלהו. מאי טעמא. משום דאינן תקיפא דתקיפין, לאוזסין (נ"א לאוזתא) אינן י"ג מכילן, מעתיק דעתיקין. והני מכילן מקמי אודני שריין, והני מכילן סתימן אינן. דלא יתערבון באורנין. (ראתחסינו לתתא והכי תנינא מקמי אודני שריין שערי משום דכלוזדייהו אינן ולא אתערבו באורנין).

97. ואי תימא דלית אורנין פותייהו. לא. דתנינא תליסר מכילן דרוזמי מעתיקא קדישא: מי אל פמוה, זוד. (ק"מ) נושא עון, תרי. ועובר על פשע, תלת. לשארית זוזלתו, ארבע. לא הוזיק לעד אפוי, זומש. פי זופן זוסד הוא, עיית. ישוב ירוזמו, שבעה. יכבוש עזותינו, תמנא. ותשליך במצולות ים כל זוטאתם, תשעה. תתן אמת ליעקב, עשרה. זוסד לאברהם, זוד סר. אשר נשבעת לאבותינו, תריסר. מימי קדם, תליסר. לקביל דא, אל רוזום וזוזן וגו, אינן לתתא.

98. ואי תימא, משה איך לא אמר אלין עלאין. (קל"ז) אלא, משה לא אצטרף, אלא לאתר דדינא אשתכח, ובאתר דדינא אשתכח, לא בעי הכי למימר. ומשה לא אמר, אלא בעידנא דישראל זאבו, ודינא הוה תלמיא, ובגני פה לא אמר משה, אלא באתר דדינא אשתכח. אבל בהאי אתר, סדורא דשבווא דעתיק יומין מסדר גביאה.

99. ואינן תליסר תקונין דדיקנא עלאה קדישא, טמירא דטמירין, תקיפין, לתברא ולאכפייא פל גזרי דינן. מאן זומי דיקנא עלאה קדישא, טמירא דטמירין דלא אכסיף (קל"ב) (ס"א אתכסי) מניה. ובגין פה, פל שערוי קשישין, ותקיפין בתקוני (דף קל"ב ע"ב) .

100. ואי תימא, אי הכי הא שערי דלתתא, אינן אוכמי, אמאי לא הוו דא פדא. דתניא כתיב, (שיר השירים ה) קווינותי תלתלים שזורות פערב. וכתיב, (דניאל ז) ושער רישיה פעמר נקא. לא קשיא, הא בדיקנא עלאה, הא בדיקנא תתאה. ועל דא, פד אתיהיבת אורייתא לישראל, אתיהיבת באש שזורה על גבי אש לבנה. ק/ב ועקרא דמלה משום דהני שערי בגין דממוזא אשתכחו לאתמשכא למוזא דלתתא ואינן לעילא מן דיקנא דיקנא בלזודוי הוא. וכל תקוני בלזודיהון אשתכחו. דיקנא בלזודוי. ושערי בלזודיהו.

101. תקונא קדמאה תקונא דשארי מרישא דשערי דרישא. ותאנא, פל תקוני דיקנא לא אשתכחו אלא (מוזומא דלוא) ממוזא דרישא, (ס"א מתיקוני דרישא) והכא לא פריש הכי, דהא לא הוי. אלא תקונא דא, דנוזית מן רישא דשערי דרישא, הכי אשתכחו. (זוסר כא)

102. ומהאי דיקנא אשתמודע, פל מה דהוי פרישא, דאלף עלמין דותימין (ס"א אלף עלמין וותימין) בעוקא דדכיא. עוקא, דכליל פל עוקין.

103. אורכא דכל שערא, דנוזית מקמי אודנוי, לא הוי אריכא. ולא אתדבק דא פדא, ולא (ס"א דכלא) נוזתין. אלין שערין. מכד נגדין אתמשכן (ס"א אלא מכד נוזתין אלין, שערין. נגדין ואתמשכן) ותלפין.

104. ושירותא דתקונא קדמאה, תלתין וזוד קוצי, שקילין, אתמשכן עד רישא דפומא. ותלת מאה ותשעין נימין אשתכחוון בכל קוצא וקוצא.

105. תלתין וזוד קוצי שקילין, דהוו בתקונא קדמאה תקיפין, לאכפייא לתתא, פוזושפן א"ל. מהו א"ל. תקיף יכול. ובכל קוצא וקוצא, מתפרשין תלתין וזוד עלמין, תקיפין שלטין, לאתעיינא (ס"א לאתפשטא) (ס"א לאכפויא,

ואתפשטו ל"א בהאי סטר, ול"א בהאי סטר. וכל עלבא ועלבא מניה, מתפרש לאלף עלמין דכסיפין לעדוונא רבא. וכלא סתים ברישא דדיקנא, דכליל תקיפא, וכלילן בהאי א"ל. ועם כל דא, האי א"ל אתכפייא לרוזמי, דרוזמי דעתיק יומין, **ואתבסם** ואתכלל ואתפשט ביה.

106. אמאי עד פומא. משום דכתיב, **דניאל ז** דינא יתיב וספרין וגו'. מאי דינא יתיב. יתיב לאתריה דלא שלטא. הךא הוא דכתיב, **ישעיה ט** פלא יועץ אל גבור. אל דהוא גבור, ואתבסם בדיוקנא **ס"א בדיקנא** קדישא דעתיק יומין. ורזא דכתיב, מי אל כמוך בעתיק יומין אתמר, בתקונא קדמאה דדיקנא קדישא עלאה.

107. עלבא קדמאה, דנפיק מתקונא קדמאה, שליט ונזוית. וסליק לאלף אלפין ורבוז רבבן מארי תריסין. ובניה מתאזודין, בקסטא בעזקא רבא.

108. עלבא תנינא. דנפיק מדהאי תקונא. שליט ונפיק, ונזוית וסליק, לשבעה וזמשיין אלף דרעין, מארי דיבבא. ומתאזודן מניה, לאכפייא בקודלא **בוזירא**. **ס"א בוזירא**

109. עלבא תליתאה. דנפיק מדהאי תקונא שליט ונזוית, וסליק לצ"ו אלפין מארי דיללה, ומתאזודן מניה **בבוסיטא לקוסטירא** **ס"א כבוסינא לקוסרא** **בבוזינא קבורא**, ומדהאי תקונא, מתכפין כלהו, ומתבסמן במרירא דדמעין, דמתבסמן ביבא רבא.

110. מאן זומי תקונא דא, דדיקנא קדישא, עלאה, נקירא, דלא אכסיף מניה. מאן זומי טמירותא **ס"א יקירותא** דקוצין דשערי דתלמין מדהאי סבא. יתיב בעיטרא דעטרין, עטרין דכל עטרין. עטרין דלא אתכללו בעטרין. עטרין דלא כשאר עטרין. עטרין, דעטרין דלתתא מתאזודן מנהון. ונבין פה, הני תקונין, אינן תקונין דלתתא מנהון מתאזודין.

111. תקוני דאתתקן, דאעטרין לאתברכא, מאן דבעי ברכה. דכל תקונין דאתתקן בקבלהון, ברכאן משתכזוין **לקבלהון** ואתעביד מה דאתעביד. כללא כליל בהני תקונין. כללא זקפן לקבלה תקונין דמלכא תקיפא, עתיקא, סתימא דכללא. וכלהו אתבסמן מתקונין אלין. **דמלכא עתיקא**

112. תאנא. אי עתיק דעתיקין, קדישא דקדישין, לא אתתקן באלין תקונין, לא אשתכזוו עלאין ותתאין. וכלא הוי פלא הוי. ותניא, עד כמה זהירין אלין **ס"א אתתקן באלין ל"ג** תקוני דדיקנא. עד תליסר **דלתתא**, וכל זמנא **דף**

ק"כ"ב ע"ב דתליסר אלין משתכוזין, זיהרין אלין דלתתא. וכלא. בוזושבנא דאלין תליסר, אשתכוז דיקנא דמלכא עתיקא יקירא מכלא. כלא בוזד איהו טמירא ויקירא.

113. ובגין דאיהו יקירא וטמירא מכלא, לא אדכר ביה באתר דאורייתא (ס"א לא אדכר באורייתא), ולא אתגלליא. ומה דיקנא אתגלליא. דיקנא דכהנא רבא עלאה. ומהאי דיקנא, נזוית לדיקנא דכהנא רבא דלתתא. (מ"א דיקנא דכהנא רבא) דיקנא דכהנא רבא בתמנא תקונין אתתקן. ובגין פה, תמנא תקונין לכהנא רבא, פה משווא נזוית על דקניה, הךא הוא דכתיב, (תהלים קלג) פשמן הטוב על הראש יורד על הזקן וגו'.

114. ומנא לן. דכתיב, (תהלים קלג) שבת אזנים גם יזוד. גם לרבות כהן גדול דלתתא. דכל ומנא דכהנא רבא דלתתא, משמש בכהנא רבא, כביכול כהן גדול דלעילא, משמש בכהנא רבא.

115. דא תקנא זוד, דדיקנא דעתיקא סתימא דכלא. אמר ליה רבי שמעון, יאות אנת רבי יעזק, למזומי ביקירא דתקוני דדיקנא, וסבר אפי דעתיק יומין, עתיקא דעתיקין. זכאה זולקרה, וזכאה זולקרי עמכון בעלמא דאתי.

116. תקנא תנינא. מתתקן שערא, מרישא דפומא, עד רישא אזרא דפומא, בתקנא שקיל.

117. קום רבי זזקיה, וקאים בקיומה, ואוקיר יקרא דתקנא דא דדיקנא קדישא. קם רבי זזקיה, שארי ואמר, (שיר השירים ז) אני לדודי ועלי תשוקתו מי גרם שאני לדודי. משום דעלי תשוקתו.

118. מסתכל הוינא, וארו זומית, נהורא יקירא דבוצינא עלאה, נהיר וסליק לתלת מאה וזומשה ועשרין עיבר. וזוד זשור הוה אתסווי בההוא נהורא, כמאן דאתסווי בההוא נהורא עמיקא, דמימוי מתפלגין, ונהרין, ונגדין לכל עיבר, במה דעלוי. וסליק ההוא נהורא, בשפתא דימא עלאה עמיקא, דכל פתוין טבין ויקירין, בההוא פתווא אתפתוין.

119. אגא שאיל מהם (ס"א מהו), פשרא דזומית. פתוין ואמרו, נושא עון זומיתא. אמר, דא הוא תקנא תנינא. יתיב. אמר רבי שמעון, האידנא אתקשר (ס"א אתבסם) עלמא. בריך אנת רבי זזקיה, לעתיקא דעתיקין.

120. אמר רבי שמעון, פלגו בו צנין וזבין, דאתין בהאי עוקא קדישא. אסהדנא עלי שמיא עלאין דעלאין, וארעא קדישא עלאה דעלאה. דאנא זמי השתא, מה דלא זמא בר נש, מיומא דסליק משה זמנא תנינא לטורא דסיני. דאנא זמינא אנפאי זהירין, כנהורא דשמיא תקיפא, דזמין למיפק באסותא לעלמא. דכתיב, (מלאכי ג) וזרוה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ועוד דאנא ידענא דאנפאי זהירין, ומשה לא ידע ולא אסתכל. הדא הוא דכתיב, (שמות לד) ומשה לא ידע כי קרן עור פניו.

121. ועוד, דאנא זמי בעיני, תליסר מכולין גליפין קבאי, ונהירין כבו צנין. וכד אתפריש כל זוד מנייהו מפומיכון, אסתליק ואתתקן, ואתעטר ואתטמר בטמירותא דתקוני דדיקנא, וכל אזורין אשתארן. ובעוד דכל זוד מתפרש בפומיכו, נהיר ואתעטר ויתיב כמלכא בגו זוליה. וכד אסתים לאתפרשא, סליק ואתעטר בעטרא קדישא, ואתתקן ואתטמר, ויתיב בתקוני דדיקנא קדישא, וכן לכל זוד וזוד. אודרוו זבין קדישין, דהא בקימא דא, לא יהא עד דייתי מלכא משיזא.

122. קום רבי זוקיה תניינות. ואוקיר תיקונא תליתאה, דדיקנא קדישא. תנא, עד לא קם רבי זוקיה, קלא נפק ואמר, אין מלאך אוד עושה שתי שליחות. אתרזיש רבי שמעון ואמר, ודאי כל זוד וזוד באתריה. ואנא, ורבי אלעזר ברי, ורבי אבא, אשתלים שלימתא עלאה.

123. קום רבי זוייא. קם רבי זוייא, פתוז ואמר, (ירמיה א) ואומר אלהי יי אלהים הנה לא ידעתי דבר כי גער אנכי. וכי ירמיה לא הוה ידע למללא, והא פנה מלולין נפקי מפומי, עד לא אמר דא. והוא אמר מלה פדיבא, דכתיב הנה לא ידעתי דבר. אלא (תאנא) זס ושלום דאיהו אמר על דא. אלא הכי תאנא, מה בין דבור לאמירה. אמירה הוא דלא בעי לארמא קלא, (דף קל"ג ע"א) דבור, בעי לארמא קלא, ולאכרזא מלין.

124. דכתיב, (שמות כ) וידבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר. ותאנא, כל עלמא שמעו ההוא דבור, וכל עלמא אודעו. ובגין כך פתיב וידבר, ולא פתיב ויאמר. אוף הכא פתיב הנה לא ידעתי דבר, לאכרזא מלה ולאוכוזא ברוז קדישא לעלמא.

125. אי הכי, הא פתיב (שמות ו) וידבר יי אל משה לאמר. אלא, מאן הוא נביאה עלאה כמשה, דלא זכה בר נש כותיה. דהוא שמע דבור בהכרזת, ולא דזיל, ולא אודעו. ושאר נביאים אודעו, אפילו באמירה, ודזילין בדזילו.

126. ותאנא, תקנא קדמא דדיקנא, ותנינא לאתבא (ס"א לאיתאה) (ס"א לאכפא) לתליתאה. דכתיב, (איוב לז) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. (תרין נוסחי) ותא וזי דתרין תקננן קדמאין למיתי לתליתאה הו דהוא קכו/ב תקנא תליתאה. מאמצעיתא דתוזות זוטמא, מתוזות תרין נוקבין. נפיק זוד ארוזא, ושלרא אפסיק(ס"א אתפסק) בהוא ארוזא. אמאי אתפסק. משום (דכתיב ועובר על פשע) דהאי ארוזא אתתקן לאעברא ביה. ובגין כך, יתיב תוזות נוקבי זוטמא האי ארוזא. ושלרא לא אתרבי בהאי ארוזא, משום דכתיב ועובר על פשע, למיהב אעברא עד (על) פומא קדישא, דימא סלזותי. תאנא, כמה ערקיסאות מזכאן להווא פומא, ולא אתגלי לזוד מנייהו, דהא אסתלק ואתעטר, ידיע ולא ידיע. קכו/ג תאנא, בעגיעותא דספרא, מהו דכתיב פשע. זכו עובר, לא זכו פשע. (מאי משמע עובר על פשע, שפע דאקדים ש' לפי, לא זכו עומד ולא עובר) (האי) בזעיר אפין.

127. מאי בין האי להאי. בזעיר אפין, כד נזיית דהוא ארוזא מתוזות נוקבי זוטמוי, כתיב, (במדבר יב) ויזר אף יי בם וילך. מאי וילך. דנפיק רוזא דרוזא מאינן נוקבי, ומאן דאשכח קמיה, אזיל ולא אשתכח. דהא הוא דכתיב, (ישעיה מ) כי רוז יי נשבה בו ואיננו (ס"א כי רוז עברה בו ואיננו). באריך אפין כתיב, (מיכה ז) ועובר על פשע. וכתיב, (איוב לו) ורוז עברה ותטהרם. ותאנא, הכא כתיב, עובר על פשע בהוא ארוזא. התם, (שמות יב) ועבר יי לגזוף את מצרים.

128. זכאה זולקיה דמאן דזכי להאי. ודא הוא תקנא תליתאה, (דארוזא) דדיקנא יקרא קדישא עלאה עתיקא דעתיקי. אמר רבי שמעון, ודאי קודשא בריך הוא יסי לאוטבא כך, ויזודי לאננא עלך.

129. ותאנא, מאי דכתיב, (ישעיה סא) שוש אשיש בניי, בעתיק יומין אתמר. דהא הוא זודותא דכלא. תאנא, בשעתא דאתגלי האי ארוזא דדיקנא דעתיק יומין. פלהו מארי דיבבא ויללה, ומאריהון דדינא סתימין ושהתיקין, ולית דיפתוז פטרא לאבאשא. משום דהאי ארוזא אתגליא לתקנא. ומהאי, מאן דאזיד (ז"א דאזיית) ואזיר (משום דהאי ארוזא סימנא לשתיקותא ומהאי הוא מאן דאזיית ואזיר) לשתיקאה, להאי ארוזא רשים, דהוא סימנא דעתיקא קדישא.

130. תקנא רביעאה, מתתקן שלרא (נזיית) תוזות פומא, מרישא זודא לרישא זודא. דהא הוא דכתיב, (מיכה ז) לשארית נזלתו. כמה דאת אמר (מלכים ב יט) ונשאת תפלה בעד השארית הנמצאה. הנמצאה ממש. שארית דכתיב, (צפניה ג) שארית ישראל לא יעשו עולה.

131. תקונא זמשיאה. נפיק ארזא ארזא מתוזות פומא, הךא הוא דכתיב, (מיכה ז) לא הוויק לעד אפוי. קום רבי יוסי. קם רבי יוסי, פתוז ואמר, (תהלים קמוד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שני אלהיו. אשרי העם שפכה לו. מדה שפכה לו. כמה דאת אמר (אסתר ז) וזמת המלך שפכה, שכיף מרוגזיה.

132. דבר אזור. שכיף ברוגזיה, הךא הוא דכתיב, (במדבר יא) ואם פכה את עושה לי הרגני גא הרוג. דא הוא דינא דינא. אשרי העם שני אלהיו, רוזמי דרוזמי.

133. דבר אזור, שפכה, שפא דכליל כל שמהן, וקודשא פריף הוא מעבר רוגזיה, ואנו ביה לועיר אנפין, ומעביר על כל אינון דלבר.

134. דתנא, ארזא, עלאה דדיקנא קדישא, (עלאה עתיקא דעתיקי) דאיהו זוזית (בריקניה) תוזות נוקבי דוזוטמא דעתיקי. והאי ארזא דלתתא. שקילן אינון בכלא. דא (דף קל"ג ע"ב) לעילא, ודא לתתא. לעילא, עובר על פשע. לתתא, לא הוויק לעד אפוי. ותנינו, לא הוויק: דלא אית אתר למיתב. כמה דלעילא יהיב אתרא לאעברא. פה לתתא, יהיב אתר לאעברא.

135. תנא, בכל אתר דבהאי עתיקא טמירא דכלא ארזא אתגלייא, טב לכלהו דלתתא, דהא אתוזוי עיטא למעבד טב לכלא. מאן דסתים ולא אתגלייא, לית עיטא, ולית מאן דינדע ליה, אלא הוא בלוזודוי. כמה דערן עלאה, לית דינדע ליה אלא הוא עתיקא דעתיקי. ועל האי כתיב, (תהלים צב) מה גדלו מעשיך יי מאד עמקו מושבותיה. אמר רבי שמעון יתתקנון עוברך לעלבא דאתי. מעם עתיקא דעתיקי.

136. תקונא שתיתתאה. מתתקן שערא וסליק מלרע לעילא, וזופי תקרובתא דבוסמא טבא עד רישא דפומא דלעילא. וזוזית שערא (רישא) לרישא דפתוזא דארזא תתאה דפומא.

137. קום רבי ייסא ואתקין תקונא דא. קם רבי ייסא, פתוז ואמר, (ישעיה זד) וזוסדי מאתף לא ימושי, וכתיב (ישעיה זד) ובוזסד עולם רוזמותיה, הגי קראי קשיין אהרדי.

138. ולא אקשו, דתנינו, אית זוסד ואת זוסד. אית זוסד דלגו, ואית זוסד דלבר. זוסד דלגו, דא דאמרן דעתיקא דעתיקי, והוא סתים בסטרא דא דדיקנא, דאקרי פאת הזקן. ולא בעי בר נש לזובלא האי סטרא, משום דא

זוסד דלגו דעתיק יומין. ובגין כה, בכהן דליתתא כתיב ביה, (ויקרא כא) לא יקרונה קרונה בראשם ופאת זקנם לא יגלוזו. מאי טעמא. בגין דלא לזבולא אורזוי דזוסד דעתיקא, דכהן מסטרא דא קא אתי.

139. ותאנא בעניעותא דספרא, בכלא אסטריה זוסד לאתר באה ולמבני, ולא לקטעא ליה, ולא אשתצי מעלבא. והאי דכתיב וזסדי מאתה לא ימוש, זוסד דעתיק יומין. ובזוסד עולם, זוסד דאקרי זוסד עולם, והאי הוא אורא דזעיר אנפין, דכתיב, (תהלים פט) אמרתי עולם זוסד יבנה.

140. והאי זוסד דעתיק דעתיקין, הוא זוסד דקשוט. וזוסד דקשוט לאו בזוי גופא אתמר, אלא בזוי דנשמא. ובגין כה כתיב, (מיכה ז) כי זופץ זוסד הוא. דא הוא תקונא שתיתאה דדיקנא יקרא, דעתיק דעתיקי.

141. תקונא שביעאה. פסיק שיערא, ואתוון ב' תפוזין בתקרבא דבוסמא, שפירן ויאן למוזוי.

142. פתוז רבי שמעון ואמר, (שיר השירים ב) כתפוז בעצי היער וגו'. מה תפוז זה כליל בתלת גווי, כה קודשא בריך הוא, תרין תפוזין כליל שיתא גווי, ותרין תפוזין אלין, דאינון תקונא ז', אינון כללא דכל שיתא תקונין דאמינא. ובגנייהו אתקיים (משלי טז) באור פני מלך זויים.

143. ותאנא, מהני תפוזין נפקין זויין לעלבא, ובמוזין זידו לזעיר אפין. כתיב (במדבר ו) יאר יי פניו אליה. וכתיב (משלי טז) באור פני מלך זויים. באור פני מלך אלין אינון תרין תפוזין דתקרבא דבוסמא דאמינא. יאר יי פניו אליה, פנים דלבר, דכד גהרין מתברר עלמא.

144. ותאנא, כל זמן דהני בוציני דלבר גהרין, כל עלמא מתברר, ולא אשתכוז רוגזא בעלבא. ומה אי הני דלבר כה. תרין תפוזין דגהרין תדירא, דזודאן תדירא על אונת כבוד וכמה.

145. תניא, כד אתגלין תרין תפוזין אלין, אתווי זעיר אפין בזודותא. וכל אינון בוציני דליתתא, בזודותא. וכל אינון דליתתא, גהרין, וכל עלמין זודאן, ושלימין מפל שלימותא. וכלא זודאן וגהרין. וכל טיבו לא פסיק. פלהו אתמליין בשעתא זודא, פלהו זודאן בשעתא זודא.

146. תא זוזי, פנים דלבר, אית זמן דנהרין, ואית זמן דלא נהרין. ובגין כך כתיב, יאר יי פניו אליה. (תהלים סו) יאר פניו אתנו סלה. מכלל דלא הוי תדירא. אלא כד אתגליין תפוזין דלעילא.

147. תאנא, אלין תפוזין דסתימין, נהירין וזוזין תדירא. ובמהון נהירין לתלת מאה ושבעין עיבר. וכל שיתא תקונין קדמאין דבדיקנא ביה כלילין. הךא הוא דכתיב, (מיכה ז) ישוב ירוזמו. ישוב, מכלל דזמנין טמירין, וזמנין אתגליין. הךא, הוא ישוב ירוזמו. ובהאי דלתתא, הוא ואמת. דא הוא תקונא (דף קל"ד ע"א) שביעאה, דכליל שיתא, בתרין תפוזין דבעתיקא דעתיקין.

148. תקונא תמינאה. נפיק זוד זוטא דשערי סוזרניה דדיקנא, ותלין בשקולא עד טבורא. קום אלעור ברי, אתקין תקונא דא.

149. קם רבי אלעור (בריה), פתוז ואמר, הכל תלוי במזל, ואפילו ספר תורה בהיכל. מלה דא אוקימנא בספרא דצניעותא, והכא אית לאסתכלא, וכי הכל תלוי במזל, ותניין, ספר תורה קדש, ונתקו קדש, וההיכל קדש. וכתיב (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר קדש קדש קדש, דא תלת אינון. וספר תורה. לקבליהון, ונתקו קדש, וההיכל קדש, והוא קדש. והתורה נתנה בג' קדושות. בשלש מעלות, בימים שלשה, שכינה בשלש, לוזות וארון והיכל בספר תורה תלוא, ואיהו תלוא במזל, וכתיב (ירמיה י) ומאותות השמים אל תזותו. מאן דאיהו בקדושות הללו להוי תלוא במזל.

150. אלא הכי אוקימנא בספרא דצניעותא, האי זוטא יקרא קדישא, דכל שערי דדיקנא תלין ביה, אתקרי מזל. מאי טעמא. משום דכל קדשי קודשין דקודשין, בהאי מזל תלין. וספר תורה, אף על גב דאיהו קדוש לא זיל עליה עשר קדושין עד דעייל להיכל. כיון דעייל להיכל, אתקרי קדוש בעשר קדושות. פזונא דא דלא אתקרי היכל, אלא כד אתוזברן עשר קדושות. ותאנא, הכל תלוי במזל, דאיהו האי זוטא יקרא קדישא, דכל שערי תלין ביה.

151. אמאי אקרי מזל. משום דמניה תלין מזלי, ומזלי מניה עלאין ותתאין. ובגין כך איהי תלוא. וביה תלין כל מלי דעלמא עלאין ותתאין. ואפילו ספר תורה שבהיכל, דמתעטר בעשר קדושות, לא נפיק מכלליה עם שאר קדושין וכלהו תלין בהאי. ומאן דזומי להאי תקונא, אתכבשן זוזיהון במקמיה ומתכפין, הךא הוא דכתיב, (מיכה ז) יכבוש עונותינו. אמר ליה רבי שמעון, ברי לקודשא דקדישין, עתיק מכלא.

152. תקונא תשיעאה. מתערבין שערי עם אינון שערי דתלמין, ולא נפקין דא מן דא. קום רבי אבא, קום רבי אבא ואמר, אלן (אינון) שערי דמתערבין עם אינון דתלמין, אקרון מעולות ים. משום דנפקי ממותרי מווא, ומהאי אתרא רמיו, כל מארי דתבעין זוזבי דבני נשא ומתפניין. אמר רבי שמעון, בריך תהא לעתיק יומין.

153. תקונא עשיראה. נותין שערי תוואת דיקנא, ונפין בגרנא תוואת דיקנא. קום רבי יהודה. קום רבי יהודה פתו ואמר, (ישעיה ב) וכו' במערות צורים ובמוזלות עפר מפני פוזד יי וגו'. מפני פוזד יי, הא אתידע דמאן דאיהו לבר, פוזד יי אתקרי. ומהדר גאונא, אינון שערי דתוואת דיקנא, ואתקרון דר גאונא, תרי. תקונא עשיראה, (מיכה ז) תתן אמת ליעקב. וזר סר, דלא נפקי זימא מן זימא, וזר לאברהם.

154. תקונא דתריסר. דלא תלין שערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרין, ויין שערי סוזר סוזר ליה, בגין דלא אשתכוז טרוותא, כמה דאצטריף.

155. טרוותא במאי קא מיירי. דינא. באתר (נ"א בתר) דינא טרוותא אשתכוז. וכי שערי דדיקנא טרווא אינון, או דינא אינון, ודא כלא רוזמי אנתוון. אלא דלא אתטרוז בשובא (ס"א בשובא) דרווא דזעיר אפין.

156. דתנא מהאי פומא קדישא עלאה, קדיש קדיש, נשבא רווא. מאי רווא. רווא דאיתרק (ס"א דאתרבק) ביה, דמתלבש ביה (נ"א דאתקן ומתלבש ביה) זעיר אפין. ומהאי רווא מתלבשין כל אינון דלתתא. וכד יהוא רווא נפיק, אתפרש לתלתין ושבעה אכף עיבר. ואתפשט (ס"א ואתפרשא) כל זרז בלוודוי לאתריה, וכל מאן דאתווי לאתלבשא מניה אתלבש. ועל דא שערין לא אשתכוז על פומא קדישא, משום דרוויה נפיק, ולא פעי מלה אורא לאתערבא ביה, ולקרבא בהדיה.

157. ודא הוא טמירותא דכלא, דלא אתרבק לא לעילא ולא לתתא. והוא סתים בסתימא דסתימין דלא אתידע. (דף קל"ד ע"ב) דא הוא דלא אתתקן, ולא הוה ביה תקונא. ובגין כה, רוז דנפיק לבר (ס"א דנפיק מהווא דלבר), ומתלבשין ביה נביאי מהיבני, אתקרי פה יי. אבל בהאי עתיקא דעתיקין לא אתפרש. ולית מאן דידע רוויה בר איהו. ובגין כה שערין שקילין סוזרנא דפומא, ופומא אתפני מכל סטרוי.

158. ובהאי אתרווינו אבהתנא, לאתלבשא בהאי רווא, דמתפשט לכמה עיברין, באתר דכל שערי שקילין בסוזרנא. (הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) אשר

נשבעת לאבותינו). וְדָא הוּא תְקוּנָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה דְתַרְיֶסְר. דְּמִכְפָּאן אֲשֶׁתְלָשְׁלוּ
י"ב תְּזוּמִין לְעִילָא. י"ב תְּזוּמִין לְתַתָּא. י"ב תְּזוּמִין ל"ב שְׁבִטֵי אֲבֹהֵתָא. הֲדָא
הוּא דְכְתִיב אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאֲבוֹתֵינוּ.

159. תְּקוּנָא דְתַלְיֶסְר. תְּלִיין שְׁעָרֵי דְתְּזוּזוֹת דִּיקְנָא מִכְפָּאן וּמִכְפָּאן, בִּיקְרָא יָאָה,
וּבִיקְרָא שְׁפִירָא, וְזוּפִין עַד טְבוּרָא וְלֹא אֲתוּזוּיין מֵאַנְפֵי תְּקוּרָבָא דְבוּסְמָא, פֶּר
אֵינוֹן תְּפוּזוּין שְׁפִירָן וְזוּרִין.

160. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זְכָאָה זְוּלְקִיָּה דְמֵאן דְאֲשֶׁתְכּוּז בְּהַאי אֲדָרָא קַדִּישָׁא
עֲלָאָה דְאֵנָן בֵּיה. זְכָאָה זְוּלְקִיָּה בְּעֶלְמָא דִּין, וּבְעֶלְמָא דְאֵתִי. דְאֵנָן יִתְבִּין
בְּקַדִּישָׁא עֲלָאָה, אֲשָׁא עֲלָאָה אֲסוּזֵר כֵּן (ס"א בִּין אֲשָׁא עֲלָאָה דְאֲסוּזֵר כֵּן) וְהָא כֹּל
תְּקוּנִין עֲלֵאִין (לְדִיקְנָא) דְדִיקְנָא קַדִּישָׁא אֲתַתְקֵנוּ, וְאֲתַעֲטְרוּ וְאֲסוּזְרוּ לְדוּכְתֵייהוּ.

161. וְהַאי תְּקוּנָא דְתַלְיֶסְר, הוּא תְּקוּנָא יָאָה, דְבֵיה אֲזוּיָדָן כֹּלָא. כֹּלָהוּ
מִתְכַּסְפִּין לְמוֹקֵף רִישָׁא לְקַבְלִיה. מַעֲיָה תְּלִיין כֹּל אֵינוֹן דְבוּזְעִיר אֲפִין אֲזוּיָדָן.
מַעֲיָה תְּלִיין עֲלֵאִין וְתַתְּאִין, וְכֹל גְּזוּיין עֲלֵאִין וְתַתְּאִין גְּזוּיין בֵּיה, וּבֵיה כֹּלִילָן. וְאֵיהוּ
מוֹלָא דְמוֹתוֹלָא מַעֲיָה כֹּלָא, דָּא הוּא תְּקוּנָא שְׁלִימָתָא, דְאֲשֶׁלִּים לְכֹל תְּקוּנִין,
דָּא אֲשֶׁלִּים לְכֹלָא.

162. תְּאֵנָא, אֲלִין תְּקוּנִין אֲקֵרוּן יָמֵי קָדָם, יוֹמִין קַדְמָאִין דְקַדְמָאִי. וְאֵינוֹן
דְאֲשֶׁתְכּוּזוּ בּוּזְעִיר אֲפִין, אֲקֵרוּן (יִשְׁעִיה סג) יָמֵי עוֹלָם. וְתְּאֵנָא, אֲלִין יָמֵי קָדָם,
כֹּלָהוּ מִתְתַּקְנֵן בְּתַקְנָא דְדִיקְנָא דְעֵתִיקָא דְעֵתִיקִין, טְמִירָא דְטְמִירִין (כֹּלִיל בַּהוּ).
וְהַאי דְתַלְיֶסְר כֹּלִיל לַהוּן, כְּמָה דְאֲתַמַּר. וְדָא יוֹמָא לָא אֲתַכְלִיל בְּהַדִּיָּהוּ,
אֲכָא הוּא כֹּלִיל כֹּלָא.

163. וּבַהֲהוּא זְמַנָּא דְאֲתַעֲר עֵתִיקָא יוֹמִין בְּתַקְנִין דְלְעִילָא, הֵהוּא אֲתַקְרִי יוֹם
אֲזוּר, דְבֵיה זְמִין לְאֹקִיר דִּיקְנֵיה, הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (זְכָרִיה יד) יוֹם אֲזוּר הוּא
יִודַע לִי. הוּא בְּלוּזוּדוּי יִתִיר מִכֹּלָא. הוּא דְכֹלִיל כֹּלָא, הוּא דְאֲתַקְרִי בְּשֵׁמָא
יְדִיעָא.

164. דְתַנְיֵין, בְּאֲתֵר דְאֵית יוֹם אֵית לִלְכָה דְלִית יוֹם בְּלָא לִלְכָה. וּמַשּׁוּם דְהֵהוּא
זְמַנָּא, זְמִין יְהֵא דִיקְרָא דְדִיקְנָא, וְהוּא בְּלוּזוּדוּי יִשְׁתְּכּוּז. לָא אֲתַקְרִי לָא יוֹם וְלָא
לִלְכָה. דְלִית יוֹם אֲקֵרִי, אֲכָא מִסְטָרָא דִיכֵן. וְלִית לִלְכָה אֲקֵרִי, אֲכָא מִסְטָרָא
דִיכֵן. וּמַשּׁוּם דְהַאי תְּקוּנָא כֹּלִיל כֹּלָא, לָא אֲתִידַע וְלָא אֲתוּזוּי מַעֲיָה, וּמַעֲיָה גְּזִיר
מִשּׁוּזָא דְרַבּוּתָא לְתַלְיֶסְר עֵיבָר מִבוּעִין. לְכֹל אֵינוֹן דְלְתַתָּא, דְגֵהֲרִין בְּהַהוּא
מִשּׁוּזָא. (אֲתַתְקֵנוּ)

165. בתלסר תקונין אלין אתתקנא דיקנא קדישא עלאה, ואלין תקונין דבהאי דיקנא, מתתקנן ונזותן לכמה עיבר. ולא אתנזון היר מתפשטין והיר נפקין, מכלא אסתמו, ומכלא אתטמרו. לית דינע אתר להאי עתיקא, בפשיטותא דלהון פלהון פליקן, כמה דאתמר, אתידע ולא אתידע. טמיר ולא טמיר. עליה אתקרי (ישעיה מב) אני יי הוא שמי וכבודי לאזור לא אתן. וכתוב (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנזנו. וכתוב (דניאל ז) ועתיק יומין יתיב. באתריה יתיב ולית ידיע ליה. יתיב ולא שכיזו, וכתוב (תהלים קלט) אודך על פי נזראות גפליתי וגו'.

166. אמר רבי שמעון לזברינא, כד אתפרס פריסא דא, דאתון זומאן עלנא, אנא זומנא דנזותו כל תקונין בגנות, ונהירו באתר דא. וזוד פרוכתא בוצנא דקודשא (ס"א בויטא דקדושה) בריה הוא, פריסא בארבע סמכין, לארבע עיבר. (דף קל"ה ע"א)

167. סמכא זוד הוא יתיב מתתא לעילא, וזוד מגרופיא בידיה. ובמגורופיא ארבע מפתוזי שנינן (ס"א שניין) מכל סטרוי. ומתאזודן פרסא, ונזותין לה מעילא לתתא. וכן לסמכא תנינא, ותליתאה ורביעאה. ובין סמכא לסמכא, אזודן תמניסר רגלי דסמכי ומתנהרין בבוצנא דגלפא (בבוסיטא דגלפין) בההוא פריסא. וכן לד' עיבר.

168. וזומנא אלין תקונין דנהרין עלה, והווי מוזכאן מלי דפומנא, לאתעטרן ולאסתלקא כל זוד באתריה. וכד הווי מתתקנן מפומנא, כל זוד וזוד סליק ואתעטר ואתתקן בההוא תקונא דאתתקן הכא, מכל (ס"א בהבל דכל) פומא דזוד מינן. ובשעתא דזוד מינן פתוז פומא, לתקנא בההוא תקונא, ההוא תקונא הוה יתיב ומזוכה למלה דנפיק מפומיכון, וכדין סלקא ברוכתיה ואתעטר.

169. וכל סמכין מפאן ומפאן, וזדאן על דשמעין מה דלא ידעו, וציתין לקליכון. כמה רתיכון קיימין הכא בגניכון. זפאין אתון לעלמא דאתי, דכלהו מלי דנפקי מפומיכון, פלהו מלין קדישין. מלין פשרן דלא אסטאן לימנא ולשמאלא.

170. קודשא בריה הוא זודי למשמע, וצית להני מלי, עד דהוא אנמר (ס"א אזור) דינא, די לעלמא דאתי תימרון זמנא אזורא כל הני מלי קדישין. עליוכו כתיב, (שיר השירים ז) וזכר כנין הטוב וגו', דזבב שפתי ישנים. מאי דזבב שפתי ישנים. דאפילו לעלמא דאתי מרוזשן שפותיכו אורייתא קמיה.

171. השתא אתתקנו ואתקונו דעתא, למתקן תקונו דעיר אפין, הוה יתתקן, והוה יתלבש בתקונו מתקונו עתיק יומין, קדישא דקדישין, טמירא דטמירין, טמירא מכלא. דהשתא זובתא (זכמתא) עליכו, למגור דינא קושטאה יאה ושפירא וקאתקנא כל תקונין על בורייה.

172. תקוני דעיר אפין, מתקוני דארין אפין אתתקנו. ואתפשטו תקונין מכאן ומכאן, כוזיו בר נש, למשלתא (ס"א ומשלווא) ביה ריווא דטמירא דכל טמירין. בגין למיתב על פורסייא, דכתיב, (יזוקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. כמראה אדם: דכליל כל דיוקנין. כמראה אדם: דכליל כל שמהן. כמראה אדם: דביה סתימין כל עלמין עלאין ותתאין. כמראה אדם: דכליל כל רזין דאתאמרו ואתתקנו עד דלא אברי עלמא, ואף על גב דלא אתקיימו.

173. תאנא בעניעותא דספרא, עתיקא דעתיקין עד לא זמין תקונו, באני מלכין, כנס מלכין, (נ"א קכ"ז) גלף מלכין) ובשער מלכין, ולא הוה מתקיימו, עד דדווי (ס"א דאנו) לון, ואצנע לון לבתר זמנא, הדא הוא דכתיב, (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. בארץ אדום, באתר דכל דינן מתקיימין תמן, וכלהו לא אתקיימו.

174. עד דרישא זוורא עתיקא דעתיקין אתתקן. כד אתתקן, תקין כל תקונין דלתתא, תקין כל תקונין דעלאין ותתאין. מכאן אוליפנא, כל רישא דעמא, דלא אתתקן הוא בקדמיתא, לית עמא מתתקנא. ואי איהו מתתקן, כלהו מתתקנן. ואי איהו לא מתתקן בקדמיתא, לא יכלין עמא לאתתקנא.

175. מנכן. מעתיק יומין. דעד לא אתתקן הוא בתקונו, לא אתתקנו כל אינון דבעו לאתתקנא, וכלהו עלמין אתזורבו. הדא הוא דכתיב, (בראשית לו) וימלוך באדום כלע בן בעור. וימלוך באדום, רוא זודא (ס"א יקרא) הוא. אתר דכל דינן מתקטרין תמן, ותליין, מתמן.

176. כלע בן בעור, תאנא הוא גזרת דינא, תקיפא דתקיפין, דבגזיה מתקטרין אקף אלפין מארי דיבבא ויללה. (בראשית לו) ושם עירו דגזבה. מאי דגזבה. כלומר דין הגבה. כמה דאת אמר, (משלי כ) לעלוקה עשתי בנות הב הב.

177. פיון דסליק לאתישבא, ביה לא קאים, ולא הוה יכיל למיקם, וכלהו עלמין אתזורבו. מאי טעמא. משום דאדם לא אתתקן. דתקונא דאדם בדיוקניה, כליל כללא, ויכיל (דף קל"ה ע"ב) כללא לאתישבא ביה.

178. ובגין דתקונא דא דאדם, לא אשתכח. לא יכילו למיקם ולא תישבא, ואתבטלו. ואתבטלו סלקא דעתך והא פלחו באדם אתכלילין. אלא אתבטלו ואסתלקו מהווא תקונא, עד דיימי תקונא (נ"א דיוקנא) דאדם. וכד אתא האי דיוקנא, אתגלפו (ס"א אתכללו) פלחו, ואתזוורו לקיומא אזורא. מנהון אתבסמו, (ס"א מנהון אתבסמו ולא אתבסמו) ובנהון לא אתבסמו כלל.

179. ואי תימא והא פתיב וימת, וימת. דאתבטלו לגמרי. לאו הכי, אלא כל מאן דנזיית מדרגא קדמאה דהנה ביה, קארי ביה מיתה. כמה דאת אמר, (שמות ב) וימת מלך מצרים, דנזות מדרגא קדמאה דהנה קם ביה. וכיון דאתתקן אדם, אתקרין בשמהן אזרנין, ואתבסמו בקיומא ביה, וקיימין בדיכתייהו.

180. וכלהו אתקרין בשמהן אזרנין מן קדמאין, בר ההוא דכתיב ביה, (בראשית לו) ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זרב. מאי טעמא. משום דהני לא אתבטלו כשאר אזרנין. משום דהנה דכר ועוקבא. כהאי תמרא, דלא סלקא אלא דכר ועוקבא. ובגין כף השתא דאשתכחו דכר ועוקבא, לא כתיב בהו מיתה פאזרנין, ואתקיימו. אבל לא אתישבו, עד דאתתקן דיוקנא דאדם, וכיון דאתתקן דיוקנא דאדם, אתזוורו ואתקיימו בקיומא אזורא, ואתישבו.

181. תאנא, כד סליק ברעותא דרישא זוורא, למעבד יקרא ליקריה, תקין וזמין ואפיק מבושעא דקרדינותא, זוד גישעא, גשב ביה אתתוקר (ס"א אתתקן) וסליק (רעותיה) ואתפשט לתלת מאת ושבעין עיבר. וגיטעא קאים, ושאר גפיק אורא דכיא ומתגלגלא, גשב ביה אתתקן. ונפיק זוד גולגלתא תקיפא, ואתפשט לארבע סטרין.

182. ובהאי אורא דכיא, אשתאב גישעא ואתאזוד, וכליל (ס"א ואתכליל) ביה. ביה סלקא דעתך. אלא אתטמר ביה. ובגין כף, האי גולגלתא אתפשט בסטרוי, והאי אורא הוא טמיר דטמירין דעתיק יומין, ברוזא דגניז.

183. בהאי גולגלתא אתפשטו אשא מסטר זוד, ואורא מסטר זוד. ואורא דכיא קאים עליה מהאי סטר. ואשא דכיא קאים מהאי סטר. מאי אשא הכא, אלא לאו הוא אשא, אבל בושעא דא (נ"א גישעא) דאתכליל באורא דכיא, נהיר למאתן ושבעין עלמין, ודינא מסטרוי אשתכחו, ובגין דא, האי גולגלתא, אתקרי גולגלתא תקיפא.

184. בגולגלתא דא, יתבין תשעה אלפי רבוא עלמין, דנטלין עלוי וסמכין עלוי. בהאי גולגלתא, נטיף טלא מרישא זיוורא, דאתמלי מגיה תדיר. ומהאי טלא דאזער מרישיה זמנין מיתייא לאזויאה.

185. והוא טלא דאתכליל בתרי גווגי, מסטרא דרישא זיוורא, זיוור בגווייה (ס"א בגינה). דכליל פלהו זיוורי(וכלהו זיוורי) אכל פד אתיישבן בהאי רישא דזעיר אפין, אתנוזי ביה סומקא. פהאי פדולזוא דאיהו זיוור, ואתנוזיא גווגא סומקא בגווגא זיוורא.

186. ובגין פך פתיב, (דניאל יב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו אלה לזווי עולם ואלה לזורפות לדראון עולם. לזווי עולם, בגין דאתנוזיאו ללהוא זיוורא, דאתי מסטר דעתיק יומין, אריכא דאנפין. לזורפות לדראון עולם, בגין דאתנוזיאו ללהוא סומקא דזעיר אפין. וכלא כליל בההוא טלא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה כו) כי טל אורות טלף. אורות: תרין. והוא טלא דנטיף, נטיף כל יומא לזקלא דתפוזים. בגווגי זיוורא וסומקא.

187. האי גולגלתא אנהיר בתרי גווגי, להאי סטר ולקאי סטר. ומהאי אירא דכיא, אתפשט מגולגלתא לאנפוי ק"ג רבוא עלמין. ובגין פך אתקרי זעיר אפין. ובשעתא דאצטריה, אתפשטו אנפוי ואריכין בההוא זמנא, בגין דאשגזו באנפוי דעתיקי דעתיקין, וזויס לעלמא.

188. ומהאי גולגלתא, נפיק זוד עיבר, לכל אינון דלתתא. ויהבי אגר אוראותא לעתיק יומין. פד עאלין בזושבנא, (דף קל"ו ע"א) תזוזת שרביטא. ולקביל דא. (שמות לז) בקע לגולגלת לתתא, פד עאלין בזושבנא. והאי בקע אגר אוראותא, אשתכחז מגיה לעתיק יומין.

189. בזולגליה דגולגלתא, (ס"א בגולגלתא דא) ג' זוללין אשתכחו, דשרייא מוזוא בהו, וקרומא דקיק זופייה עלמיהו. אכל לא קרומא קשישא סתימא פעתיק יומין. ובגין דא, האי מוזוא אתפשט ונהיר (ס"א ונפיק) לתלתין ותרין שבילין. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן.

190. ותאנא, בתלת זוללין דגולגלתא מוזוא שרייא. מוזללא זוד מתבקע (ס"א ומתפלט) זוד מבועא לד' סטרין, ונפיק מההוא מוזוא דשרייה בהאי זוללא, תלתין ותרין שבילין רוזין דזוכמתא.

191. מוּזְלָלָא תַנְיִנָא, מִתְבַּקֵּעַ וּמִתְפַּשְׁטָא זוּד מִבוּעָא אֲזוּרָא. וּמִתְפַּתְוִין ׀ תְּרַעִין. מֵאֲלִין ׀ תְּרַעִין, אֲתַאזְזוּדוֹן ׀ יוֹמִין דְּאוּרִייתָא. ׀ שְׁנִין דְּיוֹבְלָא. ׀ אֶלְפִי דְרִין, דְּזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְבָּא רִחוּמָה לֵיהּ, וּלְשַׁרְיָא בֵּיהּ.

192. מוּזְלָלָא תְּלִיתָא, נְפַקִין אֶלְפִין אֲדָרִין וְאַכְסְדָרִין, דְּדַעְתָּא שְׁרִיָא עֲלֵיהּ, וְדָרִי בְּהוּ. וְהֵאִי זוּלְלָא שְׁרִי זוּלְלִיהּ (ס"א מדוריה) בִּין הֵאִי זוּלְלָא וּבִין הֵאִי זוּלְלָא, וְאַתְמַלְיִין מִתְרִין סְטְרִין. כָּל אֵינֹן אֲדָרִין. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (משלי כד) וּבְדַעַת זְוָרִים יִמְלֵאוּ. וְאֲלִין גַּ מִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא, לְהֵאִי סְטְרָא וּלְהֵאִי סְטְרָא. וּבְאֵינֹן אֲזוּרִד כָּל גּוּפָא וְאֲזוּרִד בְּהוּ גּוּפָא מְכָל סְטְרוֹי. וּבְכָל גּוּפָא אֲתַפְּשִׁין וְאַשְׁתַּכּוּזִין.

193. תַּאנָא, בְּגוּלְגַלְתָּא דְרִישָׁא, תַּלְיִין אֶלְפִי רַבּוּא וְרַבּוּא רַבְבִין קוּצֵי דְשַׁעְרֵי אוּכְבּוֹן, וּמִסְתַּבְּכִין דָּא בְּדָא, וּמִתְעַרְבִין דָּא בְּדָא. וְלִית זְוִישְׁבָּנָא לְזַמִּין דְכָל קוּצָא וְקוּצָא, דְּאֲזוּרִדן בֵּיהּ דְכִינִין וּמִסְאַבֵּן. וּמִכָּאן אֲתַאזְזוּדוֹן טַעֲמֵי אוּרִייתָא, בְּדְכֵיָא בְּמִסְאַבָּא. בְּכָל אֵינֹן סְטְרִין דְּאֵינֹן דְכִינִין, בְּכָל אֵינֹן סְטְרִין דְּאֵינֹן מִסְאַבֵּן.

194. יְתַבִּין קוּצֵי מִסְתַּבְּכִין וְתַקִּיפִין. מַנְהוּן שְׁעִיעִין, וּמַנְהוּן תַּקִּיפִין. וּבְכָל קוּצָא וְקוּצָא, יְתַבִּין זַמִּין תַּלִּין עַל תַּלִּין. מִתְלַהֲטִין וְתַלִּין כְּגַיְבָר תַּקִּיף, מְאִרִי נַצְוֹ קַרְבִּין. בְּתַקוּנָא יָאֵה בְּתַקוּנָא שְׁפִירָא תַּקִּיפָא (בזוור כארזים). רַבְרַבִּין וְתַקִּיפִין. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (שיר השירים ה) בְּזוּר כְּאַרְזִים.

195. מִתְתַּקְנִין קוּצֵין דְשַׁעְרֵי, וְתַלְיִין תַּלִּין עַל תַּלִּין, מֵהֵאִי סְטְרָא לְהֵאִי סְטְרָא, עַל זְוּלְגַלְתָּא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (שיר השירים ה) קוּוֹשׁוּתֵינוּ תַּלְתַּלִּים. וְתַאנָא יְתַבִּין תַּלִּי תַּלִּין, מִשׁוּם דְּמִשְׁיכִין מִמְּבוּעִין סְגֵיאִין, דְּתַלְתַּת רַהֲטֵי מוּזוּא. מִמְּבוּעָא זוּלְלָא זוּד דְּזוּלְגַלְתָּא, אֲתַמְשַׁכֵּן שְׁעָרֵי בְּמִשְׁיכּוּתָא, וּמִתְעַבְּדִין תַּלִּין, דְּתַלְיִין מִכַּמְּה מִבוּעִין, דְּאֲתַמְשַׁכֵּן מֵהֵאִי זוּלְלָא. מוּזְלָלָא תַנְיִנָא, נְפַקִי זְוִישִׁין מִבוּעִין, וְאֲתַמְשַׁכֵּן שְׁעָרֵי מֵאֵינֹן מִבוּעִין בְּמִשְׁיכּוּתָא, וְאֲתַעַבְּדִין תַּלִּין, דְּתַלְיִין וּמִתְעַרְבִין בְּקוּצֵין אֲזוּרִין. מוּזְלָלָא תְּלִיתָא, נְפַקִי אֶלְפִין אֲדָרִין וְאַכְסְדָרִין, וְאֲתַמְשַׁכֵּן שְׁעָרֵי בְּמִשְׁיכּוּתָא מִכְּלָהוּ. (ומתעבדין תלין על תלין ומתערבין בקוּצֵין אֲזוּרִין) וּבְגִין כֶּף אֵינֹן קוּצֵין, תַּלִּין עַל תַּלִּין.

196. וּכְלָהוּ מִשְׁיכִין דְּאֲתַמְשַׁכֵּן מִנֵּי זוּלְלִין דְּמוּזוּא דְּזוּלְגַלְתָּא. וְכָל אֵינֹן זַמִּין וְכָל אֵינֹן קוּצֵי תַּלְיִין וְזוּפִין לְסְטְרָא דְּאוּרִייתָא. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב, (דניאל ט) הִטָּה אֶלְהֵי אֲזָנָה וְשָׁמַע. וּבְהֵאִי תַּלִּין, תַּלְיִין (ז"א ובהאי תליין) יְמִינָא וְשְׂמָאלָא, גְּהוּרָא וְזְשׁוּכָא, רִחוּמֵי וְדִינָא. וְכָל יְמִינָא וְשְׂמָאלָא תַּלִּי בְּהֵאִי, וְכָא בְּעַתִּיקָא.

197. בפלגותא דשערי, אתוויי זוד אורזא דקיק, דמתאזודא מההוא ארוזא דעתיק יומין. ומההוא ארוזא, אתפרשן שית מאה ותליסר ארוזין, דאתפלגון בארוזין דפקודי דאורייתא. דכתיב, (תהלים כה) כל ארוזות יי זוסד ואמת לזוצרי בריתו ועדותיו.

198. תנא, בכל קוצא וקוצא, מתאזודן אלף אלפין מארי דיבבא וילכה, דתליין בכל קוצא וקוצא מאינון תקיפין. ומאינון שעיעין מאריהון דמתקלא, (ס"א מאריהון דרוימותא ואיהו מתקלא בנייהו) בגין כך אית ימינא ואית שמאלא.

199. מצווא דגולגולתא. אשזוזותא דאשזוזותא. ולא מתגלייא, פר ההוא זמנא, דצריכין זוייביא לאתפקדא, ולעיינא בעובדיהון. ותנא, פד אתגלייא האי מצווא, אתערו כל מאריהון דדינא, וכל עלמא בדינא אתמסר. (דף קל"ו ע"ב) פר ההיא שעתא, פד סליקו צלותהון דישראל לקמי עתיק יומין, ובעי לרוזמא על בני, גלי מצווא דרעוא דרעוין, ונהיר בהאי דזעיר אפין, ואשתכח דינא.

200. בהאי מצווא, נפיק זוד (פקודי רל"ו ע"ב) שערא, דמתפשט ביה ממוזא דאפיק זומשין תרעין. וכד אתפשט, אתעביד מצווא דאשזוזותא, לזוייבי עלמא, לאינון דלא מתפספי בעובדיהון. הדא הוא דכתיב, (רמיה ג) ומצווא אשה זונה היה לך מאנת הכלם.

201. ותנא, שערא לא קאים בהאי אתר דמצווא, בגין דאתגלייא לאינון דזוציפין בזובייהו. ושעתא דמתער קודשא בריך הוא לאשתעשעא עם צדיקיא, ונהירן אנפודי דעתיק יומין, באפוי דזעיר אפין, ומתגלייא מצווא, ונהיר להאי מצווא, וכדין אתקרי עת רצון. וכל שעתא ושעתא דדינא תלי, והאי מצווא דזעיר אפין אתגלייא, אתגלייא מצווא דעתיקא דעתיקין, ואשתכח דינא, ולא אתעביד.

202. תנא, האי מצווא, אתפשט במאתן אלף סומקי דסומקי, דאתאזודן ביה, וכלילן ביה. וכד אתגלייא מצווא דזעיר אפין, אית רשותא לכלהו לזורבא. וכד אתגלייא מצווא דרעוא דרעוין, דנהיר להאי מצווא, פדין כלהו משתכחין. (קכ"ט, רל"ג)

203. ותנא, עשרין וארבע בתי דינן משתכוזין בהאי מצווא, וכלהו אקרון נצוז (ס"א מצווא וכל זוד אקרי נצוז). ובאתוון (ראפין) רצופין, הוא מצווא. ואית נצוז

דאינון נצחיים. והיינו דתתן נצח נצחיים. ואינון במצווא, ומתפשטין מנהון בגופא, בארתין ידיען.

204. תנא, מאי דכתיב, (שמואל א טו) וגם נצחו ישראל לא ישקר ולא ינזום כי לא אדם הוא להנזום. האי רזא אוקימנא, כל ההוא נצח דאתפשט בגופא, זמנין דתלי על עלמא למידן, ותב ומתזרט וכלא עביר דינא, אי תיביבין. מאי טעמא. משום דקאי בדוכתא דאקרי אדם, ויכיל לאתזרטא. אבל אי באתר דאתקרי ראש, (בהאי מצווא) אתזווי ואתגלויא האי נצח, לאו הוא עידן ואתר לאתזרטא. מאי טעמא. משום דלא הוה מאתר דאקרי אדם, דהא לא אתגלי פרעופא וזוטמא, אלא מצווא בלזוודוי. ובאתר דלא אשתכח פרעופא, לא אקרי אדם. ובגין כך לא אדם הוא להנזום פנצחו דבשאר תקיני גופא.

205. עיני דרישא, משתניין משאר עינין, שרקותא דבגבתא, דעל ריסי עינין, מכוזן (דכל עינין מכוזן) באוכמתא, תלין תלין על תלין דשערי, ואינון תקווא דעל עינין, ברישא דמצווא, ומתאזרן מתרווייהו שבע מאה אלפי מארי דאשזוותא. (דעל תריסי דעינין)

206. בכסותא דעינין, להטין אכף וארבע מאה רבוא, דמתאזרן בגבינין דאינהו כסותא. ואשזוותא דעינא דעתיק יומין עליהו. ובשעתא דסלקין אינון כסותא, אתזווי כמאן דאתער משנתיה, ואתפקוון עיניו, וזומאן לעינא פקיזא, ואתסוון בוזר זוורא דעינא טבא, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) רוזוצות בוזלב. מאי בוזלב. בוזורא דלעילא קדמאה (נ"א בוזורא קדמאה דעינא טבא). ובהיא שעתא אשתכח אשזוותא דרוזומי. (ס"א ובגין כך צלותא דישראל סלקא בגין דיפקו עיניו, ויתסוון בהוא זוורא)

207. ועל דא צלי דוד, (תהלים מו) עורה לבנה תישן יי הקיצה. דיפקו עיניו, ויתסוון בהוא זוורא. וכל זימנא דעיניו לאו מתפקוון, כל מאריהון דדינין, כפיין להו לישראל, ושאר עמין שלטין עליהו. ובזמנא דיפקו עיניו, יתסוון בעינא טבא, ורוזומי על ישראל. ואסתזור (ס"א ואתוהר) עינא, ועביר נוקמין בשאר עמין. הדא הוא דכתיב, (תהלים לה) העירה והקיצה. העירה: לאתסוואה בהיא זוורא. הקיצה: למעבד נוקמין לאינון דכפיין לון.

208. עיניו כד אתפקוון, אתזוון שפירין כהני יונים, בסומק ואוכם וירוק, זוור לא אתגלי, אלא בזמנא דאסתכל בעינא טבא, ומסתוואן כל אינון זווינין, בהוא זוור.

209. מאינן גוונין דמתגליין, נפקין שבועה עינין דאשגוזתא. דנפקי מאוכמא (דף קל"ז ע"א) דעינא. הךא הוא דכתיב, (זכריה ג) על אבן אונת שבועה עינים. מאן אבן אונת. אוכמתא דעינא.

210. בסומקא, נפקין שבועה רהיטין, דסמכין (נ"א דסוזרן) לסטר שבמאכא, ומתלהטין באשא דלסטר צפון, ומתאזרין לאתפשטא בעלמא, לגלאה ארוזין דווייבא הךא הוא דכתיב, (זכריה ד) שבועה (וויזי רמ"ט) אלה עיני יי המה משוטטים בכל הארץ.

211. מירוקא, נפקין שבועה טהירין (ס"א זהירין) דקטרא דלסטר (נ"א רהיטין דסוזראן לסטר) דרומא, ומתאזרין לאתפשטא בעלמא, לגלאה ארוזין ועובדין דבני נשא, בין טב בין פיש, דכתיב, (איוב לד) כי עיני על דרכי איש וגו'.

212. וכד אסתזאן בזוורא, משתכוזין פלהו לאשגוזא לכל מארי קשוט, לאוטבא עלמא בגיעהון. וכל אשגוזותא דההוא זוורא, הוי לטב על ישראל. ואשגוזו בסומקא למאן דעאקין להו. הךא הוא דכתיב, (שמות ג) ראה ראיתי. ראה: לאוטבא לון. ראיתי: לגקמא לון, מדעקין לון, ובגין כף פתיב, (תהלים מוד) עורה למה תישן יי הקיעה אל תגזו לגזו. עורה, והקיעה, תרי אשגוזותא. תרי פקיוזין. תרי טבן. רוזמי ונקמין.

213. גוונא קדמאה, סומקא בגו סומקא פליל וסתים פל סומקין, מקמיה לא אתוזין. סוזרניה דההוא סומקא, אסוזר זוד זוטא אוכמא, ואקיף ליה.

214. גוונא תננינא, אוכמא. פאבנא זוד דנפיק מתהומא, זוד זמן לאלף שנים, בימא רבא. וכד נפיק האי אבנא, אתי רגשא ותקפא על ימא. וקליה דימא, וגלגלוהי אולין, ואשתמעו לגונא רבא, דאקרי לויתן. ונפיק מתהומא. והאי אבנא מתגלגלא בתוקפא דימא, ונפיק לבר. והיא אוכמא, דכל אוכמין סתיבין קמיה. (ס"א והא אוקמוה דכל ארוזין סתיבין קמה) וכף היא אוכמותא דעינא אוכמא, דכליל וסתים פל שאר אוכמין. וסוזרניה דההוא אוכמא, אסוזר זוד זוטא סומקא, (ס"א לסטר זוד) ואקיף ליה הוא אוכמא.

215. גוונא תליתאה. ירוקא דירוקי, דכליל וסתים פל ירוקין. ובסוזרניה דההוא ירוקא, אסוזרו תרין זוטין. זוטא סומקא לסטר זוד. וזוד זוטא אוכמא לסטר זוד. ואקיפין ליה הוא ירוקא.

216. וכד אסתגור (נ"א אתגלי) זגורא, ואסתגורי עינא, כל אינון זגונין לא משתכחין, ומשתקעין לתתא (סומקא יוקא אוכמא). לא אתגוזי פר ההוא זגורא, דגהיר מעתיק יומין. וגהירין מניה כל אינון דלתתא. (נ"א הוא).

217. ולית זגונא אתגוזינא, פר ההוא זגורא בלזודוי. ובגין כף אסתלקו כל מאריהון דסומקא ואוכמא, דאינון תאומין כוודא. הדא הוא דכתיב (שיר השירים ד) שניף כערר הקצובות שעלו מן הרצועה שכלם מתאימות. מאי מן הרצועה. מההוא אסוזותא דעינא קדישא עלאה. שכלם מתאימות. מתערבין דא בדא, ואתדבקין דא בדא. ומה דאמר שניף כערר הקצובות, ואת אמרת שכלם מתאימות. כלומר, זגורא דלהון, כההוא זגורא דעינין, כד אסוזן בזגורתא דעינא עלאה.

218. ודא זמינן למנדע צדיקייא, למוזוי ברוזא דזוכמתא, כמה דאת אמר (ישעיה נד) כי עין בעין יראו. אימתי בשווב יי ציון. וכתיב (במדבר יד) אשר עין בעין נראה אתה יי, וכדין פקיוותא דעינין לטב.

219. ואית פקיוותא דעינין לטב. ואית פקיוותא דעינין לביש. כמה דכתיב, (דניאל ט) פקוז עיניך וראה שוממותינו וגו'. ודא דכא לטב, ולביש. וכתיב (ישעיה לג) עיניך תראנה ירושלים גוה שאנן אהל כל יצען כל יסע יתדותיו לנצחו הא דכא לטב ולביש. דכא אתעביד דא בלא דא.

220. תנא בעניעותא דספרא, מהו עיניך תראנה ירושלים גוה שאנן. וכי ירושל ם גוה שאנן הוא, והא כתיב (ישעיה א) צדק ילן בה. ובאתר דאשתכחו צדק, לאו שקיט, ולא שאנן הוא. אלא עיניך תראנה ירושלים גוה שאנן, גוה שאנן, לעתיק יומין אתמר, (דישגו באלן עינין) דההוא עינא שקיט ושאנן. עינא דרוזמי, עינא דלא נטיל מאשגוזותא דא, לאשגוזותא אזורא. ובגין כף כתיב (קמו ע"ב), עיניך תראנה זוסר יוד, ולא עיניך. ומה דאמר ירושלים ולא ציון, הכי אצטריך, לאכפייא (דף קל"ז ע"ב) לדניא, דאשתכחו בה ולרוזמא עלה.

221. ותאנא, כתיב (דברים יא) עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אזורית שנה, (הדא הוא דכתיב צדק ילן בה דבה אשתכחו גורי דדינן יתיר מכל שאר אתרי) (נ"א דכתיב צדק ילן בה דבה אשתכחו גורי דדינן יתיר מכל שאר אתרי ותאנא, כתיב (דברים יא) עיני ה' אלהיך בה מרשית השנה ועד אזורית שנה) ולזמנא דאתי, ישתכחו בה עינא זוד דרוזמי. עינא דעתיקא דעתיקין הדא הוא דכתיב, (ישעיה נד) וברוזמים גדולים אקבצא. כיון דאמר רוזמים, מהו גדולים. אלא אית רוזמי, ואית רוזמי. רוזמי דעתיק דעתיקין, אינון אקרון רוזמים גדולים. רוזמי דזעיר אנפין, אקרון

רוזמים סתם. (מהנ"א הוא: משום דאית ביה ימינא ושמאלא, דינא ורוזמו) ובגין כך
וברוזמים גדולים אקבעה, דעתיק יומין.

222. תאנא בהני עינין, בתרין גונין מנייהו, בסומקא ואוכמא, שראן תרין
דמעין. וכד בעי קודשא דקודשין לרוזמא על ישראל, אזוית תרין דמעין,
לאתבסמא בימא רבא. מאן ימא רבא. ימא דנוכמתא עלאה. כלומר דיתסוזון
בגהרא (ס"א בזוורא) במבועא דנפיק מנוכמתא רבא, ומרוזם ליה לישראל.

223. זוטמא. תאנא בעניעותא דספרא, זוטמא דזעיר אנפין. בזוטמא
אשתמודע פרצופא. בהאי זוטמא אתפרשא מלה דכתיב, (שמואל ב כב) עלה
עשן באפו וגו'. עלה עשן באפו, בהאי תננא, אתכללו אשא, וגזולי דגורא.
דלית (ס"א בזוטמא אשתמודע פרצופא תלת שלהובין מתוקין בנקבוי מהאי זוטמא
אתפשטן תלת גוני תננא ואשא וגזולי דגורא דכתיב, (שמואל ב כב) עלה עשן באפו.
ולית) תננא בלא אשא, ולא אשא בלא תננא. וכלהו אסתליקו (ס"א
אתדליקו) ונפקי מזוטמוי.

224. ותאנא, כד אתזוברו תלת אלין, דכלילן בהאי תננא, דנפיק מזוטמא.
אתקבט זוטמא, ונשיב ונפיק תננא אוכמא וסומקא. ובין תרי (נ"א בתרי) גוני.
וקריען ליה, אף וזימה ומשזוית. ואי תימא אף וזימה כתיב, (דברים ט) פי יגורתי
מפני האף והזימה, דאינון תננא אוכמא וסומקא, משזוית מנא לן.
דכתיב, (בראשית יג) לפני שזות יי את סדום ואת עמורה. שזות המשזוית, בגורא
דליק מוקדא.

225. ותאנא, זומש גבוראן אינון, בהאי זעיר אנפין. ואסתלקו לאלף וארבע
מאה גבוראן. ומתפשטאן בזוטמוי. בפומא. בדרועוי. בידין. באצבעין. ובגין
כך כתיב, (תהלים קו) מי ימלל גבורות יי. גבורת כתיב, כתיב הכא גבורות,
וכתיב התם, (דברי הימים א כט) לך יי הגדולה והגבורה. אלא הכי תאנא, כד
אתזובראן כלהו גבוראן כזודא, אתקרי גבורה זודא.

226. וכלהו גבוראן, שריאן לזוזתא מזוטמוי. ומהאי תלנין,
אלף (אלפין) וארבע מאה רבוא, לכל זוד מנייהו. ובהאי תננא דאפיק מזוטמוי,
תלנין אלף (אלפין רבוא) וארבע מאה (זומש) דסטר גבורה דא. וכלהו גבוראן
תלנין מהאי זוטמא, דכתיב, (תהלים קמה) דור לדור ישפוז מעשיך וגו'. וכד
שארין גבורה דא, כלהו גבוראן מתלהטן ושטאן, (נ"א וזוזתין) עד דזוזתן ללהט
הזורב המתהפכת.

227. פתיב, (בראשית יט) כי משוויתים אנונו את המקום הזה. וכתוב (בראשית ג) לפני שנות יי את סדום את עמורה. וכתוב, (בראשית יט) ויי המטיר על סדום ועל עמורה. אלא הכי תאנא, לא דיין לרשעים וכו', אלא דמהפכי מדת רוזמים למדת הדין.

228. והיאך מהפכי, והא פתיב (מלאכי ג) אני יי לא שניתי. אלא בכל זמנא דעתיק דעתיקי, רישא זוורא, (אתגלייא) רעוא דרעוין, אתגליין, רוזמין רברבין אשתכוזו בכלא. ובשעתא דלא אתגלייא, כל זמין (סי' דינין) דזעיר אפין זמינין, וכביכול רוזמי, עביר דינא, ההוא עתיקא דכלא.

229. דתנא, כד אתגלייא עתיקא דעתיקין, רעוא דרעוין, פלהו בויעי דאתקרון בשמא דא, גהרין. ורוזמי אשתכוזו בכלא. ובשעתא דלא אתגלי טמירא דטמירין, ולא אתגהרין אלן בויעי. מתערין דינין, ואתעביר דינא. מאן גרים להאי דינא. רעוא דרעוין דלא אתגלי, ובגין כך מהפכין זמיניא רוזמי לדינא. ומה דאמר הכא, מאת יי מן השמים. בזעיר אפין אתמר. ומשמע דכתיב מן השמים, אש ומים. רוזמי ודינא. לאפקא מאן דלית ביה דינא כלל.

230. תאנא, האי זוטמא זעיר. וכד שארי תנא (דף קל"ז ע"א) לאפקא, נפיק בבחילו, ואתעבד דינא. ומאן מעכב להאי זוטמא דלא יפיק תנא, זוטמא דעתיקא קדישא, דהוא אקרי ארף אפים מכלא.

231. והינו רזא דתנינן, (שמות לד) יי פסיק טעמא בגווייהו. בכלהו אתר דשמא אדפר תרי זמני, פסיק טעמא בגווייהו, פגון (בראשית כב) אברהם אברהם. (בראשית מו) יעקב יעקב. (שמואל א ג) שמואל שמואל. פלהו פסיק טעמא בגווייהו. זוזן מבישה משה, דלא פסיק טעמא בגווייהו. מאי טעמא אברהם אברהם, בתראה שלים, קדמאה לא שלים, דהשתא שלים בעשר נסיוני, ובגין כך פסיק טעמא בגווייהו, דהשתא לא הוה איהו כדקדמיתא.

232. יעקב יעקב, בתראה שלים, קדמאה לא שלים, דהשתא אתבשר ביוסף, ושראת עליה שכנתא. ועוד, דהשתא אשתלים בארעא, אינא קדישא פגוונא דלעילא, בתריסר תוובמין, בשבעין ענפין, מה דלא הוה בקדמיתא. ובגין כך, בתראה שלים, קדמאה לא שלים, ופסיק טעמא בגווייהו. שמואל שמואל, טעמא פסיק בגויהו. מאי טעמא. בתראה שלים, קדמאה לא שלים, דהשתא הוא נביאה, וקודם לכן לא הוה נביאה. אבל משה משה, לא אפסיק טעמא בגווייהו, דמיומא דאתיליד, שלים הוה. דכתיב, (שמות ב) ותרא אותו כי טוב הוא.

233. אוף דכא יי יי, פסיק טעמא בגווייהו, קדמאה שלים, בתראה שלים בכלהו. ומשה, באתר דינא אמר, לנזותא לון מעתיקא קדישא, רזומין לועיר אנפין. דהכי תנינן, כמה זיילא דמשה, דאזיית מכלין דרזומי לתתא. וכד אתגלי עתיקא בועיר אפין, כלא ברזומי אתזוזון. וזוטמא אשתכיר, ואשא ותננא לא נפיק, כמה דאת אמר (ישעיה בוז) ותהלתני אוזטם לך.

234. ותננא, בתרין נוקבין דזוטמא, בוזד נוקבא נפיק תננא, להיט, ומשתקעא בנוקבא דתהומא רבא. ומזוד נוקבא, נפיק אשא דאוקיד בשלהובי, ומתלהטא (בארבע אכף) באכף וארבע מאה עלמין דבסטר שמאלא. ומאן דגרים לקרבא בהאי, אקרי אש יי. אשא דאכלא ואוקיד כל שאר אשין. והאי אשא לא אתבסם, אלא באשא דמדבזא. והאי תננא דנפיק מנוקבא אזורא, לא אתבסם אלא בתננא דקרבנא. (רמדבזא).

235. וכלא תלויא בזוטמא, בגין כף כתיב, (בראשית ז) ויזרו יי את ריוז הגיזוזו. דכלא בזוטמא תלויין, לארזא האי זוטמא, בתננא, ואשא סומקא. ובגין כף אתקבל ברעא. והאי (הוא) דכתיב, (במדבר יב) ויזור אף יי. (דברים יא) וזרה אף יי. (שמות כב) וזרה אפי. (דברים ו) פן יזורה אף יי. כלא בועיר אפין אתמר, ולא בעתיקא. רלה/ב תננא, כתיב (דניאל ט) הטה אלהי אונך ושמע האי (ס"א תננא בעניעותא דספרא דרנא (ס"א עקימא) עמיקא למשמע טב וביש ודא) איהו אודנא דאתעביד תזוזת שערי. ושערי תלויין עליה. (ואודנא הוא למשמע) ואודנא אתעביד ברשומי רשימין לגאו. כמה דעביד (ס"א דכארי) דרנא בעקימא, (להאי ולהאי) מאי טעמא בעקימא. (ס"א בגין דיתעכב קלא לאעלא למוזא ויבזין במוזא ולא בבחילו) בגין למשמע טב וביש ותננא, מהאי עקימא דבגו אודנין, תלויין כל אינון מארי דגדפין, דכתיב בהו, (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר.

236. בגו אודנא, נטיף מגז זוללי דמוזא, להאי נוקבא דאודנין. ומההוא נטיפא, עייל קלא בההוא עקימא, ואתגריף בההוא נטיפא, בין טב ובין ביש. טב, דכתיב, (תהלים טט) כי שומע אל אביונים יי. ביש, דכתיב, (במדבר יא) וישמע יי ויזור אפו ותבער בם אש יי.

237. והאי אודנא סתים לבר. ועקימא עייל לגו, לההוא נוקבא דנטיפא מן מוזא, בגין למכנש קלא לגאו, דלא יפוק לבר, ויהא נטיר וסתים מכל סטרוי. בגין כף הוא רזא. ווי לההוא דמגלי רזין, דמאן דמגלי רזין פאילו אכזויש תקונא דלעילא. דאתתקן למכנש רזין, ולא יפקון לבר.

238. תנא, בשעתא דצווחין ישראל בעאקא, ושערי מתגליין מעל אודנין, כדן עייל קלא באודנין, בההוא נוקבא דנטיף ממוזא, וכנש (ובטש) במוזא. ונפיק בגוקבי דזוטמא. ואתער זוטמא, ואתזמם, (ס"א ואתקמט) ונפיק אשא ותנא מאינן נוקבין, ומתערין (דף קל"ז ע"ב) כל גבוראן, ועביר נוקמין.

239. ועד לא נפקין מאינן נוקבין אשא ותנא סליק ההוא קלא לעילא, ובטש בריוא דמוזא (ס"א ברישא במוזא), ונגדין תרין דמעין מעינין, ונפק במוזרוי תנא ואשא, בההוא קלא דנגיד לון לבר.

240. בההוא קלא דעייל באודנין, אתמשכאן ומתערין (ס"א מתערבין) כולי האי, בגין כף כתיב, וישמע יי ויזור אפו ותבער בם אש יי. בההיא שמיעה דההוא קלא, אתער מוזא. (כלא) תנא, כתיב הטה אלהי אנך, כלומר ארכין (ס"א אודנין). שית מאה אכף רבוא אינן מאריהון דגדפין, דתליין באלין אודנין. וכלא אתקרון אזני יי. ומה דאתמר הטה יי אנך, אנךבזעיר אפין אתמר.

241. מסטרא דוד זוללא דמוזא תליין אודנין. ומזומשין תרעין דנפקין בההוא זוללא, דא הוא (ס"א איה) תרעא זוד, דנגיד ונפיק ואתפתוז בההוא נוקבא דאודנא, דכתיב, (איוב לד) פי און מלין תבוזן. וכתיב (תהלים ז) ובוזן לבות וכליות. ומסטרא דאתפשטותא דההוא זוללא, דזומשין תרעין דאתפשטותא בגופא באתר דלבא שארי, מתפשט ההוא זוללא דזומשין תרעין, ואודנא קרי ביה בזיגה, ובלבא קרי ביה בזיגה, משום דמאתר זוד מתפשטין. (ס"א בההוא נוקבא דאודנא ומסטרא דאתפשטותא דההוא זוללא דזומשין תרעין אתפשט בגופא באתר דלבא שארי ועל דא באודנא קרי ביה בזיגה ובלבא קרי ביה בזיגה דכתיב כי און מלין תבוזן וכתיב בוזן לבות וכליות משום דמאתר זוד מתפשטין)

242. תנא בגזיעותא דספרא, כמה דאודנא דא אבוזן בין טב ובין ביש, כף סלא. דבזעיר אפין אית סטרא דטב וביש. ימינא ושמאלא. רזומי ודינא. והאי אודנא פליל במוזא ומשום דאתפלל במוזא ובזוללא זוד. אתפליל בקלא דעייל ביה. ובאודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתפליל ביה. שמע: כלומר, הבן אשתכחז (ס"א ואסתכל) דכלא בוזד מתקלא אתקל. ומלין אלין למאריהון דמארין אתיהבן, למשמע ולאסתפלל ולמנדע.

243. תא זוזי, כתיב, (זבוק ג) יי שמעתי שמעך יראתי וגו', האי קרא אשתמודע, דכד נביאה קדישא, (ס"א מהימנא) שמע, ואסתפל, וידע, וקאים על תקונין אלין, כתיב יראתי, תמן יאות הוא לדזוללא וקאתבר קביה, האי בזעיר אפין אתמר.

244. כד אסתכל וידע מה פתיב. יי פעלך בקרב שנים זמיהו. האי לעתיק יומין אתמר. ובכל אתר דישתכחז, יי יי, ביו"ד ה"א תרי זמני, או באלף דל"ת, וי"ד ה"א, זד לזעיר אפיין, וזד לעתיקא דעתיקין. ואף על גב דכלהו זד, וזד שפא אקרו.

245. ותנין אימתי אקרי שם מלא. בזמנא דכתיב יי אלהים. דהאי הוא שם מלא דעתיק דכלא, ודזעיר אנפין. וכלא הוא שם מלא אקרי. ושאר לא אקרי שם מלא, כמה דאוקימנא, (בראשית ב) ויטע יי אלהים, שם מלא בזמניעות גנתא. ובכל אתר, יי אלהים, אתקריא שם מלא. יי יי, כלא הוא בכללא. והוא זמנא אתערון רוזמין בכללא.

246. יי פעלך בקרב שנים זמיהו, לעתיק יומין אתמר. מאן פעלך. זעיר אפיין. בקרב שנים, אינון שנים קדמוניות, דאקרון ימי קדם, ולא אקרון שנות עולם. שנים קדמוניות אינון ימי קדם. שנות עולם אלין ימי עולם. והכא בקרב שנים, מאן שנים. שנים קדמוניות. זמיהו למאן. זמיהו לזעיר אפיין. דכל גהירו דיליה מאינון שנים קדמוניות אתקיימו, ובגין כף אמר זמיהו. ברוזו רוזם תזכור, ליהוא זסד עלאה דעתיקא דעתיקין, דביה אתער רוזמין לכלא, למאן דבשי לרוזמא, ולמאן דיאות לרוזמא.

247. תאנא, אמר רבי שמעון, אסהדנא עלי שמיא, ולכל אלין דעלנא קיימין. דזודאן מלין אלין, בכלהו עלמין. וזודאן בלבאי מלי, ובגו פרוכתא עלאה דפריסא עלנא, מתטמרין, וסלקין, ונגזו להו עתיקא דכלא, נגזו וסתיים מכלא. וכד שרינא למכלא, לא הוו ידעין זובריא, דכל הצי מלין קדישין מתערין הכא. ופאה זולקיכון זובריא דהכא. ופאה זולקי עמכון, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

248. פתוז רבי שמעון ואמר, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי אלהיכם וגו'. מאן עמא קדישא כישראל, דכתיב בהו (דברים לז) אשריה ישראל מי כמותה, דכתיב (שמות טו) מי כמותה באלם יי. משום דאתדבקותא דלהון הוא בשמא קדישא בעלמא דין. ובעלמא דאתי יתיר מהכא. (דף קל"ט ע"א) דהתם לא מתפרשן מניה. מההוא צרורא דצירין ביה צדיקא, הדא הוא דכתיב ואתם הדבקים ביי, ולא פתיב הדבקים ליי, אלא ביי ממש.

249. תאנא, כד נזוית מן דיקנא יקירא עלאה, דעתיקא קדישא, סתיים וטמיר מכלא, משווא דרבות קדישא, לדיקנא דזעיר אפיין. אתתקן דיקנא דיליה, בתשעה תקונין. ובשעתא דגהיר דיקנא יקירא דעתיקא דעתיקין, בהאי דיקנא דזעיר אפיין, נגדין תליסר מבועין דמשווא עלאה. בהאי דיקנא

ובמשתכחון ביה, עשרין ותריין תקונין. ומניה נגדין, עשרין ותריין אתון (ס"א דאורייתא) דשמא קדישא. (מתוויל מסוף קל"ז ע"ב) ז"א ובעלמא דאתי, משום דאתדבקתא דילהון הוא בשמא קדישא בעלמא דין ובעלמא דאתי יתיר מהכא דהתם לא מתפרשין מההוא צרורא דחיי דצורין ביה צדיקיא דהא הוא דכתיב ואתם הדבקים ביי ביי ממש עליכו כתיב אשריך ישראל מי כמוך עם זושע ביי וכתוב מי כמוך באלים יי השתא אתכוונו דעתא לאוקורי למלכא ולאוקיר יקרא דיקנא קדישא דמלכא, תנא מתתקן דיקנא עלאה דיקנא קדישא בט' תקונין ודא איהו דיקנא דזעיר אנפין וכד זוזית מן דיקנא יקירא עלאה דעתיקא קדישא בהאי דיקנא דזעיר אנפין נגדין י"ג מבעין דמשווא עלאה בהאי דיקנא ומשתכחון ביה כ"ב תקונין ומניה נגדין כ"ב אתון דעיק)

250. ואם תאמר דיקנא לא אשתכחז, ולא אמר שלמה אלא (שיר השירים ה) לזוייו. (ולא קארי דיקנא) אלא דכי תאנא בעניעותא דספרא, כל מה דאטמר ונגזי, ולא אדפר ולא אתגלליא. ההוא מלה הוי עלאה ויקירא מכפלא, (משום) ובגין דא הוא סתים ונגזי. ודיקנא משום דהוא שבוזא ושלימותא, ויקירותא מפל פרעופא, נגזיה קרא, ולא אתגלליא. ותאנא, האי דיקנא דאיהו שלימותא דפרעופא ושפירותא דזעיר אנפין, נפיק מאודני, וזוזית וסליק וזופי, בתקרובא דבוסמא. מאי תקרובא דבוסמא. כבוד דאת אמר (שיר השירים ה) לזוייו כערונת הבושם (ולא ערוגות). בתשעה תקונין, אתתקן האי דיקנא דזעיר אנפין. בשערי (דיקנא) אוכמי, מתתקנא בתקנא שפיר. כגבר תקיף שפיר למזוי. דכתיב, (שיר השירים ה) בוזר כארזים.

251. תקונא קדמאה. מתתקן שערא מפליקא, ונפיק ההוא נישעא (בראשית ט' ע"א) בוצינא דקרדינותא, ונפיק מפללא דאורא דכיא, ובטש בתוזות שערא דרישא, מתוזות קועין דעל אודנין. וזוזית מקמי פתוזא דאודנין זימי על זימי, עד רישא דפומא.

252. תקונא תניינא. נפיק שערא, וסליק מרישא דפומא, עד רישא אזורא דפתוזא דפומא. וזוזית מתוזות פומא, עד רישא אזורא, זימין על זימין, בתקונא שפירא.

253. תקונא תליתאה. מאמצעיתא דתוזות זוטמא, מתוזות תריין נוקבין, נפיק זוד ארוזא, ושערין זעירין תקיפין, מלגין ליהוא ארוזא, ושאר שערין מלגין מהאי גיסא, ומהאי גיסא, סוזרניה דהוא ארוזא. וארוזא לא אתוזוי לתתא כלל, אלא ההוא ארוזא דלעילא, דזוזית עד רישא דשפוותן, ותמן שקיעא ההוא ארוזא.

254. תקונא רביעאה. נפיק שערא, ואתתקן, וסליק וזופי בעלעוי דתקרובא דבוסמא. תקונא זומשא. פסיק שערא, ואתוזיין תריין תפוזין, מכאן ומכאן,

סומקין פהאי ורדא סומקא. ומתלהטין במאתן ושבעין עלמין, דמתלהטין מתמן (ס"א מנהון). תקונא שתינתאה. נפק שיערא כווד זוטא בסוזרניה דדיקנא, ותליין עד רישא דמעוי, ולא נזיית עד טבורא. תקונא שביעאה. דלא תליין שיערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרוי. ויתבין שיערי בתקונא סוזר סוזר ליה.

255. תקונא תמינאה. דנזייתין שיערי בתזוזת דיקנא, דמופין קדלא, דלא אתזוזיא. פלהו שיערי דקיקין, ניבין על ניבין. מליין מכל סטרוי. תקונא תשיעאה. (מתערבין שיערי עם אינון) דמתזוזברן (ז"א אתמשכן) שיערי פלהו בשקולא מעלייא, (ס"א מלייא) עד (ז"א עם) אינון שיערי דתליין. פלהו בשקולא שפיר, כווד גיבר תקיף, מארי נצו קרבין.

256. בתשעה תקונין אלין, נגדין ונפקין ט' מבויעין דמשוון רבות דלעילא. ומההוא משוון רבות, נגדין לכל אינון דלתתא. ט' תקונין אלין אשתכוון בדיקנא דא. ובשלימות תקונא דדיקנא דא, אתקרי (בר נש לתתא) גיבר תקיף. דכל מאן דזומי דיקנא קיימא בקיומיה, תלייא ביה גבורה תקיפא. עד פאן תקונא דדיקנא עלאה דזעיר אפין.

257. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, קום ברי(קדישא), סלסל תקונא דדיקנא (ז"א דמלכא) קדישא, בתקונין אלין. (דף קל"ט ע"ב) קום רבי אלעזר, פתוז ואמר, (תהלים קיז) מן המצר קראתי יה ענני במרוזב יה וגו'. עד מבטוון בנדיבים. תנא, הכא ט' תקונין דבדיקנא דא. להני תקונין אצטרין דוד מלכא, בגין לנצווא לשאר מלכין, ולשאר עמין.

258. תא זוזי, פיון דאמר הני ט' תקונין, לבתר אמר כל גוים סבבני בשם יי פי אמילם. אמר, הני תקונין דאמינא, לבאי אצטריכנא. משום דכל גוים סבבני. ובתקונא דדיקנא דא, ט' תקונין, דאינון שם יי, אשצינון מן עלמא, הדא הוא דכתיב בשם יי פי אמילם.

259. ותנא בעניעותא דספרא, תשעה תקונין אמר דוד, הכא, שיתא אינון בשמא קדישא. דשית שמהן הוו, ותלת אדם. ואי תימא תרין אינון. תלתא הוו, דהא נדיבים בכלל אדם הוו.

260. תנא שיתא שמהן, דכתיב: מן המצר קראתי יה, זוד. ענני במרוזב יה, תרין. יי לי לא אירא, תלת. יי לי בעוורי, ארבע. טוב לזוסות בניי, זומשה. טוב לזוסות בניי, שיתא. אדם תלת, דכתיב: יי לי לא אירא מה יעשה לי אדם, זוד. טוב לזוסות בניי מבטוון באדם, תרי. טוב לזוסות בניי מבטוון בנדיבים, תלת.

261. ותא זוזי רזא דמלה, דבכל אתר דאדכר אדם הכא, לא אדכר אלא בשמא קדישא. דהכי אתווי. משום דלא אקרי (הוה) אדם, אלא במה דאתווי ליה. ומאי אתווי ליה. שמא קדישא. דכתיב, (בראשית ב) וישר יי אלהים את האדם, בשם מלא, דהוא יי אלהים. כמה דאתווי ליה ובגין כך הכא לא אדכר אדם אלא בשמא קדישא.

262. ותנא, כתיב מן המצר קראתי יה ענני במרוזב יה, תרי זמני יה יה, לקביל תרי עלעוי, דשערי אתאודן בהו. ומדזומא דשערי אתמשכאן ותליין, שארי ואמר יי לי לא אירא. יי לי בעוזרי. בשמא דלא זוסר. בשמא דהוא קדישא. ובשמא דא, אדכר אדם.

263. ומה דאמר מה יעשה לי אדם, הכי הוא. דתנא כל אינון כתרין קדישין דמלכא, כד אתתקנן בתקוני. אתקרון אדם. דיוקנא דכליל כלא. ומה דמשלפא בהו, אתקרי שמא קדישא. ותערא ומה דביה, אתקרי ידו"ד, ואתקרי אדם בכללא דתערא, ומה דביה.

264. ואלין תשעה תקונין דאמר דוד הכא, לאכנעא שגאוי בגין דמאן דאזיד דיקנא דמלכא, ואוקיר ליה ביקירו עלאה, כל מה דבעי מן מלכא. מלכא עביד בגיגיה. מאי טעמא דיקנא, וכלא גופא. אלא גופא אזיל בטר דיקנא, ודיקנא לא אזיל בטר גופא. (ס"א ומה דאשתליף מתערא אתקרי שמא קדישא, תערא ומה דביה אתקרי יהו"ה אתקרי אדם בכללא תערא ומה דביה) (ול"ג מן ודיקנא עד וגופא)

265. ובתרי גוני אתי האי זושבנא, זוד כדקאמרן. תריין: מן המצר קראתי יה, זוד. ענני במרוזב יה, תרי. ה' לי לא אירא, תלת. מה יעשה לי אדם, ארבע. ה' לי בעוזרי, זמש. ואני אראה בשונאי, שיתא. טוב לחסות בה, שבעה. מבטוז באדם, תמניא. טוב לחסות בי מבטוז בגדיבים, תשעה. (ס"א טוב לחסות בה, מבטוז באדם. ז. טוב לחסות בה. ז. מבטוז בגדיבים)

266. מן המצר קראתי יה, מאי קא מיירי אלא דוד, כל מה דאמר הכא, על תקנא דדיקנא דא קאמר. (רבי יהודה אמר) מן המצר קראתי יה, מאתר דשארי דיקנא לאתפשטא, דהוא אתר דזויק, מקמי פתוזא דאודנין מעילא, תוזות שערי דרישא. ובגין כך אמר יה יה תרי זמני. ובאתר (ס"א ובתר) דאתפשט דיקנא, וזוזית מאודני, ושארי לאתפשטא, אמר יי לי לא אירא, דהוא אתר דלא דזויק (ס"א דזויק) וכל האי אשטריק וכו', (אדם אתקרי ועל אתפשטותא האי אשטריק) דוד לאכנע תוזותיה מלכין ועמין, בגין יקרא דדיקנא דא.

267. ותאנא בעניעותא דספרא, כל מאן דזומי בזולמיה דדיקנא דבר נש עלאה אחיד בידיה, או דאשיט ידיה ליה. נדע דשלים הוא עם עלאי, וארמיה תזותיה אינן דמצערין ליה. תנא, מתתקן דיקנא עלאה בתשעה תקונין, והוא דיקנא דזעיר אפין, בטי תקונין מתתקן.

268. תקונא (דף ק"מ ע"א) קדמאה. מתתקן שפרא מעילא, ונפיק מקמי פתווא דאודנין, מתזוזת קוצי דתליין על אודנין, וזותנין שפרי, נימין על נימין, עד רישא דפומא. תאנא, כל אלן נימין דבדיקנא, תקיפין יתיר מפל נימין דקוצין דשערי דרישא, ושערי דרישא אריכין (וכפין), והני לאו אריכין, ושערי דרישא מנהון שיעי, ומנהון קשישין.

269. ובשעתא דאתמשכן שערי זווורי דעתיק יומין, לשערי דזעיר אפין, כתיב, (משלי א) זכמות בזוין תרצה. מאי בזוין. בהאי זעיר אפין. דמתזוזין תרי בזוין.

270. תרי בזוין סלקא דעתה. אלא אימא ארבע בזוין. תלת בזוין דהוון בזעיר אפין, ואשתכוזו בתלת זוללי דזולקתא דרישא. וזוד בזווא שקיט על בורייה, דכליל כל תלת בזוין. דאתמשך מניה משיכן פליכן שקיכן, בשערי זווורי. להאי זעיר אפין לתלת בזוין דביה.

271. ומשתכוזן ארבע בזוין בהאי זעיר אפין. בגין כך אשתלימו ארבע פרשיות דכתיבין בתפילין, דאתכליל בהו שבא קדישא דעתיק יומין, עתיקא דעתיקין, וזעיר אפין. דהאי הוא שלימותא דשבא קדישא. דכתיב, (דברים כז) וראו כל עמי הארץ כי שם יי נקרא עליה ויראו ממך. שם יי. שם יי במיש, דאינן ארבע רהיטי בתי דתפילין.

272. ובגין כך, (קלא ע"ב, רס"ב ע"א) זכמות בזוין תרצה. דהכא משתכוזין. דהא עתיקא דעתיקין, סתימא דסתימין, לא אשתכוז, ולא זמין זכמותא דיליה, משום דאית זכמותא סתימא דכלא ולא אתפרש. ובגין דאתזוזרו ארבעה בזוין בהאי זעיר אפין. אתמשכן ארבע מבועין מניה לארבע עיבר, ומתפרשין מזוד מבועא, דנפיק מפלהו. ובגין כך אינן ארבע.

273. ותאנא, האי זכמותא דאתכלילא בארבע, אתמשכא בהני שערי, דאינן תליין תלין על תלין. (נ"א הוא) וכלהו קשיין ותקיפין, ואתמשכו ונגידו כל זוד לסטרוי. ואלף אלפין ורבוא רבבן תליין, מניהו דליתיהון בזושבנא. דהא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) קווצותיו תלתלים. תלי תלים. וכלהו קשיין ותקיפין לאתזוזרא, כהאי זולמיש תקיף. וכדאי טגרא דאיהי תקיפא. עד דעבדין

זוקבין ומבועין מתוזות שערא, ונגדין מבועין תקיפין לכול עיבר ועיבר לכול סטר וסטר. ובגין דהני שערי אוכמי וזשוכן, כתיב (איוב יב) מזלה עמוקות מני זשך וינצא לאור עלמות.

274. ותנא, הני שערי דדיקנא תקיפין (בלוזדי) משאר שערי דרישא, משום דהני בלוזדייהו מתפרשן ומשתכזון, ואינן תקיפין בארזייהו.

275. אמאי תקיפין. אי תימא, משום דכלהו דינא, לאו הכי, דהא בתקונין אלן אשתכזו רזומי (דינא). ובשעתא דנזותין תליסר מבועי נהרי דמשזא, אלן כלהו רזומי.

276. אלא תנא, כל הני שערי דדיקנא, כלהו תקיפין. מאי טעמא. כל אינן דרזומי, בעין למהוי תקיפין. לאכפייא לדינא. וכל אינן דאינהו דינא, הא תקיפין אינן. ובין כה ובין כה בעין למהוי תקיפין, מתרין סטרין. כד בעי עלמא רזומי, רזומי תקיפין ונצזין על דינא. וכד בעי דינא, דינא תקיף, ונצזו על רזומי. ובגין כה בעין למהוי תקיפין מתרין סטרין, כד בעו רזומי, שערי דאינן ברזומי, קיימין ומתזוזיא (ס"א מתאזדא) דיקנא באינן שערי, וכלא הו רזומי. וכד בעי דינא, אתזוזיא דיקנא באינן שערי. וכלא אתקיים בדיקנא.

277. וכד אתגלייא דיקנא קדישא זוזרא, כל הני וכל הני מתנהרין ומסתוזין, כמאן דאסתזי בנהרא עמיקא ממה דהיה ביה. ואתקיימו כלהו ברזומי, ולית דינא אשתכזו, וכל הני תשעה כד נהרין כוזא, כלהו אסתוזין ברזומי.

278. ובגין כה אמר משה זמנא אזרא, (במדבר יד) יי ארף אפים ורב זוסד. ואלו אמת לא קאמר. משום דרזא דמלה, אינן תשעה מוכין דנהרין מעתיק יומין לזעיר אפין. וכד אמר משה זמנא תננינא, תשעה תקונין אמר. ואינהו תקוני דיקנא דמשתכזוי בזעיר אפין, ונזותין מעתיק יומין ונהרין (דף ק"ב ע"ב) ביה. ובגין כה אמת תלמיא בעתיקא, והשתא לא אמר משה ואמת.

279. תנא, שערי דרישא דזעיר אפין, כלהו קשישי, תלין על תלין. וכלא שעיעין. דהא זומינא דתלת מוזוי בתלת זוללי משתכזון ביה, ונהרין ממוזא סתימאה. ומשום דמוזא דעתיק יומין, שקיט ושכיף כוזמר טב על דורדייה, שערוי כלהו שעיעין, ומשיוזין במשזא טב. ובגין כה כתיב, (דניאל ז) ראשה כעמר נקא.

280. והאי דזעיר אפין, קשישין וכלא קשישין. דהא כלהו תליין וכלא מתקמטי, ובגין כה זוכמתא נגיד ונפיק. אבל לא זוכמתא דזוכמתא, דאיהי שכיכא

ושקיטא. דהא תנינא דלית דינע מווייה דעתיק יומין, בר איהו. והאי דכתיב, (איוב כז) אלהים הבין דרכה והוא ידע את מקומה, (כ"ט ע"ב) בזעיר אפין אתמר. אמר רבי שמעון, בריך ברי לקודשא בריך הוא, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

281. תקונא תנינא. גפיק שערא, וסליק מרישא דפומא, עד רישא אורא דפתוזא דפומא, ונזוית מתוזות פומא, עד רישא אורא, גימין על גימין, בתקונא שפיר.

282. קום רבי אפא. קם רבי אפא, פתוז ואמר, פד תקונא דדיקנא דא מותקן בתקונא דמלכא, (ס"א בתיקוני מלכין) (ס"א כד תקונא דא מותקן בדיקנא דמלכא אתוזו) כגבר תקיף שפיר למוזווי, רב ושלטי, הדא הוא דכתיב, (תהלים קמו) גדול אדונינו ורב כוז. וכד אתבסם בתקונא דיקנא יקירא קדישא, וישזוז ביה, אקרי בנהירו דיליה, אל רוזום וגו'. והאי תקונא תנינא אתתקן, פד נהיר בנהירו דעתיק יומין, אקרי רב זוסד. וכד מסתכלי דא בדא, אתקרי בתקונא אורא ואמת. דהא נהירו אנפיה. (ס"א דא נהירו דאנפין)

283. ותאנא, נושא עון אתקרי דא תקונא תנינא, כזוונא דעתיקא קדישא. אבל משום ההוא אורזא דגפיק, בתקונא תליתאה תוזות תרין נוקבין דזוטמא, וישערין תקיפין זעירין מליין ליהוא אורזא. לא אתקרון הכא נושא עון ועובר על פשע, ואתקיימו באתר אורא.

284. ותניא, תלת מאה ושבעין וזומש זוסדים, פליכן בזוסד דעתיק יומין, וכלהו אקרון זוסדי קדמאי. דכתיב, (תהלים פט) איה זוסדיה הראשונים. וכלהו פליכן בזוסד דעתיקא קדישא, סתימא דכלא. וזוסד דזעיר אפין אקרי זוסד עולם.

285. ובספרא דעזיעותא, (שמות קע"ז ע"ב) קרי ביה לזוסד קדמאה דעתיק יומין רב זוסד. ובזעיר אפין, זוסד סתם. ובגין כה פתיב הכא, (שמות לד) ורב זוסד. ובכתיב, (שמות לד) גזר זוסד לאלפים סתם. ואוקימנא, האי רב זוסד, מפה כלפי זוסד, לנהרא ליה, ולאדלקא בוציני.

286. דתנא האי אורזא דנזוית תוזות תרין נוקבין דזוטמא, וישערין זעירין מליין ליהוא אורזא, לא אקרי ההוא אורזא עובר על פשע, דלית אתר לאעברא ליה בתרי גווי. זוד משום שערי דאשתכוז בהוא אורזא, הוא אתר קשיא לאעברא. וזוד, משום דנזוית אעברא דהוא אורזא עד רישא דפומא, ולא יתיר.

287. ועל דא כתיב, (שיר השירים ה) שפתותיו שושנים, סומקין כורדא, נוטפות מור עובר, סומקא תקיף, והאי אורזא דהכא, בתרי גווי לא (ס"א בתרי גווי אגזים ולא) אתבסס. מכאן מאן דבעי לאגזמא, תרי זמני בטש בידיה בהאי אורזא.

288. תקונא רביעאה גפיק שערא, ואתתקן, וסליק וזפי בעלעוי, בתקרובתא דבוסמא. האי תקונא יאה ושפירא, לאתנוזיא הוד והדר הוא (ס"א הוד עלאה). ותנא, הוד עלאה, גפיק ואתעטר ונגיד לאתאודא (ס"א ליאה דעלעין) בעלעוי, ואתקרי הוד זקן. ומהאי הוד והדר, תלמין אלין לבושי, דאתלבש בהו, ואינון פורפירא יקירא דמלכא. דכתיב, (תהלים קד) הוד והדר לבשת, תקונין דאתלבש בהו, ואתתקן בהאי דיוקנא דאדם, יתיר מכל דיוקנין.

289. ותאנא (דף קמ"א ע"א) האי הוד, כד אתנהר בנהירו דדיקנא עלאה, (נ"א דא) ואתפשט בשאר תקונין גהירין. האי הוא גישיא עון מהאי גיסא, ועובר על פשע מהאי גיסא. ובגין כה, (שיר השירים ה) לזויוי כתיב. ובצניעותא דספרא אקרי, הוד והדר ותפארת. דהא תפארת הוא עובר על פשע, שנאמר (משלי יט) ותפארתו עבור על פשע. אבל האי תפארת לא אוקימנא, אלא בתקונא תשיעאה, כמה דאת אמר ותפארת בזוורים כוזם. ותמן אקרי תפארת. וכד אתתקל (ס"א אסתכל), במתקלא זוד סלקין. אמר רבי שמעון, יאות אנת רבי אבא, לאתברכא מעתיקא קדישא, דכל ברכאן נפקין מניה.

290. תקונא זומישאה. פסיק שערא, ואתנוזין תרין תפוזין מכאן ומכאן, סומקין פהאי ורדא סומקא. ומתלהטן במאתן ושבעין עלמין, הגי תרי תפוזין, כד גהרין (מתרין סטרין) מנהירו דהרין תפוזין קדישין עלאין דעתיקא, אתמשך סומקא, ואתי זויורא. בהאי כתיב, (במדבר ו) יאר יי פניו אליה ויוזקה. דכד גהרין מתברך עלמא. ובשעתא דאתעבדו סומקא, כתיב ישא יי פניו אליה, כלומר יסתלק. ולא ישתכוו רוגזא בעלמא. תאנא, פלהון גהרין דאתנהרן מעתיקא קדישא, אתקרון זוסדי קדמאי. ובגין אינון, גהרין כל אינון זוסדי עולם.

291. תקונא שתיתאה. גפיק שערא, פוזד זוטא דשערי בסוזרניה דדיקנא. (ס"א ותלין עד רישא דמעוי ולא נחית עד טבורא, תנא תקונא דא הוא דאקרי) פאת הזקן ואיהו זוד מוזמש פאין, דתלמין בוזסד (וברוזמי), ולא אבעי לזובלא האי זוסד, כמה דאתמר. ובגין כה, (ויקרא יט) לא תשוזית את פאת זקנך כתיב.

292. תקונא שביעאה. דלא תלמין שערא על פומא, ופומא אתפגי מכל סטרוי, ויתבין שערין בתקונא סוזור סוזור ליה. קום רבי יהודה. קום רבי יהודה. פתוז

ואמר, (הניאל ד) בגזירת עירין פתגמא. כמה אקף רבבן מתנשין (ס"א מתישבין) ומתקיימן בהאי פומא, ותליין מניה, וכלהו אקרון פה. הךא הוא דכתיב, (תהלים לג) וברוז פיו כל צבאם. ומההוא רוזא דנפיק מפומא, מתלבשין.

293. כל אינון דלבר, תליין מהאי פומא. ומהאי פומא (ס"א רוזא) כד אתפשט האי רוזא, מתלבשין ביה כמה גביאי מהימנא, וכלהו פה יי אתקרון. ובאתר דרוזא נפיק, לא אתערבא מלה אורא וכלהו (פיות) מוזפאן לאתלבשא בההוא רוזא דנפיק. והאי תקונא שליטא על כלהו שיתא. משום דהכא מתקיימן כלהו ומתאזרין. ובגליי כף שערורי שקילין סוזרגיה דפומא. ואתפני מכל סטרוי, והאי תקונא שליטא על כלהו משום דהכא מתקיימן כלהו ומתאזרין. אמר רבי שמעון, בריה אנת לעתיקא קדישא.

294. תקונא תמינאה דנזותין שערי בתזות דיקנא, מוזפין קדלא דלא אתזווי. דתנא, אין למעלה לא ערף ולא עפוי, ובזמנא דאזו (ס"א דנזו) קרבי אתזווי. משום לאזוזאה גבורתא. דהא תנין, אקף עלמין אתאזרין מניה, הךא הוא דכתיב, (שיר השירים ד) אקף הבגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים. ואקף הבגן רזא הוא. בעניעותא דספרא, כל שלטי הגבורים דאתו מסטר גבורה זוד, מאינון גבוראן.

295. תקונא תשיעאה. דאתמשכן (ס"א דמתזברן) שערי בשקולא מליא, עם אינון שערי דתליין, כלהו בשקולא שפיר, כוזד גיבר תקיף, מארי נזון קרביא. משום דכלהו שערי אתמשכן בתר אינון דתליין. וכללא דכלהו באינון דתליין. וכלא אתמשף, (זוסר כאן) ועל דא כתיב, (משלי ס) תפארת בזורים כוזם. (נראה על הים כבזור טוב הךא הוא דכתיב) כתיב (שיר השירים ה) בזור פארוים, פגיבר עביד גבוראן, וךא הוא תפארת, וזילא וגבורתא ורוזבי.

296. תנא, אמר רבי שמעון כל הני תקונין, וכל הני מלין, בעינא לנלאה למאריהון דאתקלו במתקלא, ולא לאינון דלא עאלו (נ"א דעאלו ולא נפקו) אלא לאלין דעאלו ונפקו, דכל מאן דעייל ולא נפיק, טב ליה דלא אברי.

297. כללא דכל מלין, עתיקא דעתיקין, וזעיר אפין, כללא זוד. כללא הוה. כללא הוי. כללא יהא. לא ישתני. ולא משתני. ולא שזא. אתתקן בתקונין אלין. אשתתלים דיוקנא דכליל כל דיוקנין. דיוקנא דכליל כל שמהן. דיוקנא (דף קמ"א ע"ב) דאתזווי בגוניה בהאי דיוקנא (נ"א בגויה כל דיוקנין) לאו האי דיוקנא הוי, אלא כעין האי דיוקנא.

298. כד אתוּבְרַן עֵטְרִין וּכְתָרִין, כְּדִין הוּא אֲשַׁלְמוּתָא דְכֹלָא. בְּגִין דְּדִיוּקָנָא דְאָדָם, הוּי דִּיוּקָנָא דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין דְאֲתַכְּלוּ בֵיהּ. וּבְגִין דְּהָא דִּיוּקָנָא כֹּלִיל עֵלְאִין וְתַתְּאִין, אֲתֵקִין עֲתִיקָא קְדִישָׁא תְקוּנָוי, וְתִקּוּנָא דְזַעִיר אֲפִין, בְּהָא דִּיוּקָנָא וְתִקּוּנָא.

299. וְאִי תִימָא מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. כֹּלָא הוּא בְּמִתְקֵלָא זֹדָא, אֲבָל מִכָּאן (נ"א מִנָּן) אֲתַפְּרִשָׁן אַרְזוּזִי. (נ"א אֲתַפְּשֵׁטֵן רוּזוּי) וּמִכָּאן (נ"א וּמִנָּן) אֲשַׁתְּכוּן דִּיעָא. וּמִסְטָרָא דִּיכֵן הוּוּ שְׁנַיִן דָּא מִן דָּא. וְרִזִין אֲלִין לָא אֲתַמְסְרוּ, בַּר לְמוּזְעָדִי זֻקְלָא קְדִישָׁא. וּכְתִיב (תְהִלִּים כה) סוּד יִי לִירְאִיו.

300. כְּתִיב (בְּרַאשִׁית ב) וַיִּצֹר יי אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, בְּתַרְי יוֹדִיין. אֲשֵׁלִים תְּקוּנָא גֵו תְּקוּנָא, טְבַרְקָא דְגוֹשְׁפִנְקָא. וְדָא הוּא וַיִּצֹר. תְּרִין יוֹדִין לְמַה. רְזָא דְעֲתִיקָא קְדִישָׁא, וְרְזָא דְזַעִיר אֲפִין. וַיִּצֹר, מֵאִי צָר. צָר צוּרָה בְּגֵו צוּרָה. (וְדָא הוּא וַיִּצֹר) וּמַהוּ צוּרָה בְּגֵו צוּרָה. תְּרִין שְׂמֵהָן, דְאֲתֵקְרִי שֵׁם מְלָא, יי אֱלֹהִים. וְדָא הוּא רְזָא דְתַרְי יוֹדִין דְוַיִּצֹר, דְצָר צוּרָה גֵו צוּרָה. תְּקוּנָא דְשְׂמָא שְׁלִים, יי אֱלֹהִים.

301. וּבְמַה אֲתַכְּלִלוּ. בְּדִיוּקָנָא עֲלָאָה דָּא, דְאֵקְרִי אָדָם. דְכֹלִיל דְכַר וְנִקְבָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב אֶת הָאָדָם דְכֹלִיל דְכַר וְנִקְבָּא. אֵת: לְאֵפְקָא וּלְמַסְעֵי זִינָא דְנִפְיָק מַנְיָה. (מְדַכַּר וְנִקְבָּא)

302. עֶפֶר מִן הָאָדָמָה: דִּיוּקָנָא בְּגֵו דִּיוּקָנָא. וַיִּפּוּז בְּאֲפִיו נְשִׁמַּת זַיִים: טְבַרְקָא דְגוֹשְׁפִנְקָא גֵו בְּגֵו. וְכֹל דָּא לְמַה. בְּגִין לְאֲשַׁתְּלַפָּא וּלְעֵיכָא בֵיהּ סְתִים דְסְתִימָא עֲלָאָה, עַד סוּפָא דְכָל סְתִימִין. (הָדָא הוּא דְכְּתִיב (בְּרַאשִׁית ב) וַיִּפּוּז בְּאֲפִיו נְשִׁמַּת זַיִים) נְשִׁמַּתָּא, דְכָל זַיִי דְעֵיכָא וְתַתָּא תַלְיִין מַהֲהִיא נְשִׁמַּתָּא, וּמִתְקַיְיָמִי בֵיהּ.

303. וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ זַיִה, לְאֲתֵרְקָא, וּלְעֵיכָא בְּתִקּוּנִין פְּזוּנָא דָּא, וּלְאֲשַׁלְפָּא לְהֵהִיא (נ"א מַהֲהִיא) נְשִׁמַּתָּא. מִדְרָגָא לְדְרָגָא עַד סוּפָא דְכָל דְרָגִין. בְּגִין דִּיהוּי הֵהִיא נְשִׁמַּתָּא מִשְׁתַּכְּזָא בְּכֹלָא, וּמִתְפַּשְׁטָא בְּכֹלָא. וּלְמַהוּי כֹּלָא בִּיזוּדָא זֹדָא. וּמֵאן דְפָסִיק הָאִי יזוּדָא מִן עֲלָמָא, כְּמֵאן דְפָסִיק נְשִׁמַּתָּא דָּא, וּמוּזוּזִי דְאֵית נְשִׁמַּתָּא אַזְזָרָא, בַּר מַהֲהִיא. וּבְגִין כֵּהָּ, יִשְׁתַּעֲי הוּא וְדוּכְרָנִיה מִן עֲלָמָא לְדְרִי דְרִין.

304. בְּהָא דִּיוּקָנָא דְאָדָם, שְׂאֲרֵי וְתֵקִין כֹּלְלָא דְכַר וְנִקְבָּא. כִּד אֲתַתְּקֵן הָאִי דִּיוּקָנָא בְּתִקּוּנֵי, שְׂאֲרֵי מוּזְדוּי, מִבְּיָן תְּרִין דְרוּעִין. בְּאֲתֵר דְתַלְיִין שְׁעָרֵי דְדִיקָנָא, דְאֲתֵקְרוּן (נ"א דְאֲתֵקְרִי) תַּפְּאֲרַת. וְאֲתַפְּשֵׁט הָאִי תַּפְּאֲרַת, וְתֵקִין תְּרִין זֹדִין, וְאֲשַׁתְּלִיף לְאַזְזוּרוּי, וְעַבְד גֵּוְלְגֵלְתָא דְנִקְבָּא. כֹּלָא סְתִימָא מִכָּל סְטְרוּי.

בשערא פּרצופא דרישא. ובכללא זודא אתעבדו בהאי תפארת, ואקרי אדם דכר ונוקבא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה מד) כִּתְפֹאֶרֶת אָדָם לְשֵׁבֶת בֵּית.

305. כּד אַתְבְּרִי פּרצופא דרישא דנוקבא, תלמיא זוד קוצא דשערי מאזורוי דזעיר אפין, ותלי עד רישא דנוקבא. ואתערו שערי ברישהא, כלהו סומקי דכללן בגו גווי, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שיר השירים ז) וְדַלַת רֵאשִׁיךָ פֶּאֶרְגָּמִן. מַהוּ אַרְגָּמִן. גּוּוֹנֵי דְכֻלִּיכֵן בְּגוּ גּוּוֹנֵי.

306. תאנא, אתפשט האי תפארת מטבורא דלפא, ונקיב ואתעבר בגיסא אזורא, ונקין פרצופא דנוקבא עד טבורא. ומטבורא שארי, ובטבורא שלים.

307. תו אתפשט האי תפארת, ואתקן מעוי דדכורא, ועייל (ואתקן) בהאי אתר כל רוזמין, וכל סטרא דרוזמי. ותאנא, בהני מיעין אתאזודן, שית מאה אקף רבוא מארי דרוזמי. ואתקרון בעלי מיעין. דכתיב, (רמיה לא) על פן המו מעי לו רוזם ארוזמעו גאם יי.

308. תאנא, האי תפארת, כליל ברוזמי, וכליל בדינא, ואתפשט רוזמי בדכורא, ואתעבר ונקיב (ס"א ונהיר) לסטר אזורא, ונקין מיעוי דנוקבא, ואתקנו מעהא בסטרא דדינא.

309. תאנא, אתתקן דכורא בסטריה, במאתן ותמניא וארבעין תקונין דכללן ביה, ומנהון לגו, ומנהון לבר. מנהון רוזמי. ומנהון דינא. כלהו (דף קמ"ב ע"א) דדינא, אתאזודו בדינא דאזורוי, דנוקבא אתפשטת תמן. ואתאזודו ואתפשטו בסטרהא.

310. ותאנא, זמשה עריתא (נ"א תקונין) אתגליין בה, בסטרא דדינן זמשה. ודינן ה' (נ"א בסטרא דינא ודינא) אתפשטן, במאתן וארבעין ותמניא ארוזין. והכי תאנא, קול באשה ערוה. שער באשה ערוה. שוק באשה ערוה. יד באשה ערוה. רגל באשה ערוה. דאף על גב דתרין אלין לא שנייה זוברנא, ותרין אלין יתיר מערוה אינן.

311. ותאנא בעניעותא דספרא, אתפשט דכורא ואתתקן בתקוני. אתתקן תקינא דכסותא דכ"א. והאי הויא אמה דכ"א. ארכיה דההוא אמה, מאתן וארבעין ותמניא עלמין. וכלהו תלין בפומא דאמה, דאתקרי יו"ד. וכין דאתגלייא יו"ד פומיה דאמה, אתגלי זוסד עלאה. והאי אמה זוסד הוא דאתקרי, ותלי (נ"א והאי זוסד הוא תלי) בהאי פום אמה. ולא אקרי זוסד, עד דאתגלייא יו"ד דפום אמה.

312. ותא זוזי, דלא אתקרי אברהם שלים בהאי זוסד, עד דאתגליא יו"ד דאמה. וכיון דאתגלי אקרי שלים, הדא הוא דכתיב, (בראשית י) התהלך לפני והיה תמים, תמים ממש. וכתיב (שמואל ב כב) ואהיה תמים לו ואשתמרה מעוני. מאי קא מיירי, רישא וסיפא. אלא כל דגלי האי יו"ד, ואסתמר דלא עייליה ליו"ד ברשותא אוזרא. ליהוי שלים לעלמא דאתי, ולהוי צריר בערוזא דזוזי. מאי ברשותא אוזרא. דכתיב, (מלאכי ב) ובעל בת אל זכר. ובגין כך כתיב, ואהיה תמים לו, דכיון דהוא תמים בגלויא דיו"ד, ואשתמרה מעוני.

313. וכיון דאתפשט אמה דא, אתפשט סטר גבורה מאיגון גבוראן (בשמאלא) דנוקבא, ואשתקע בנוקבא באתר זוד, וארשם בערייתא, פסותה דכל גופא דנוקבא. ובההוא אתר אקרי ערוה דכלא. אתר לאצנעא ליהוא אמה, דאקרי זוסד. בגין לאתבסמא גבורה דא דכליל זומש גבוראן, בהאי זוסד דכליל בזומש זוסדין. זוסד ימינא, גבורא שמאלא. אתבסם דא בדא, ואקרי אדם, כליל מתרין סטרין. ובגין כך, בכלהו פתרין אית ימינא ושמאלא, דינא ורוזמי.

314. תאנא, עד לא זמין תקונוי דמלכא, עתיקא דעתיקין, בגנה עלמין, ואתקין תקונין לאתקיימא. ההוא נוקבא לא אתבסמא, ולא אתקיימו, עד דגוזית (רפיט ע"ב) זוסד עלאה ואתקיימו, ואתבסמו תקוני נוקבא, בהאי אמה דאקרי זוסד. הדא הוא דכתיב, (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום, אתר דכל דיגין משתכוזין תבון (ואיגון תקוני אתתא, אשר היו לא כתיב אלא אשר מלכו) ולא אתבסמו, עד דאתקן כלא, ונפיק האי זוסד, ואתישב בפומא דאמה. הדא הוא דכתיב, וימת וימת, דלא אתקיימו, ולא אתבסמו, דינא בדינא.

315. ואי תימא אי הכי דינא פלהו, והא כתיב וימלוך תוזתיו שאול מרוזבות הנגה, והא לא אתוזוי דינא. דתנינן, רוזובות הנגה איהו בינה, דמינה מתפתוזין זומשין תרעין דגהורין ובושיגין, לשית סטרי עלמא. תאנא, פלהו דינא, בר מזוד דאתקיים בתראת, והאי שאול מרוזבות הנגה, דא הוא זוד סטרא, דאתפשט ונפיק מרוזבות הנגה.

316. וכלהו לא אתקיימו, לא תימא דאתבטלו, אלא דלא אתקיימו בההוא מלכו, (ובסטור נוקבא) עד דאתער ואתפשט האי בתראת מפלהו, דכתיב וימלוך תוזתיו הדר. מאי הדר. זוסד עלאה. ושם עירו פעו, מאי פעו. בהאי פעי בר גש דזכי לרוזא דקודשא ושם אשתו מהיטבאל, בכאן אתבסמו דא בדא, ואתקרי אשתו, מה דלא כתיב בכלהו.

317. מתיטבאל, אתבסמותא דדא בדא. בת מטירד, תקנין דמסטר גבורה. בת מי זהב, אתבסמו ואתכלילו דא בדא, מי זהב: רוזמי ודינא. פאן אתבסמו אתתא בדכורא.

318. בסטרוי, אתפרשן בדרועין, בשוקין. דרועין דכורא, זוד ימינא, זוד שמאלא דרועא קדמאה (ס"א קדישא) (דף קמ"ב ע"ב) תלת קשרין אתקשרו ביה, ואתכלילו ב' דרועין. ואתכלילו סלקא דעתה. אלא ג' קשרין בימינא, וג' קשרין בשמאלא. ג' קשרין דימינא, אתכלילן בג' קשרין דשמאלא. ובגין כה, דרועא לא פתיב אלא זוד. אבל ימינא, לא פתיב ביה דרוע, אלא שמות טו) ימינא יי. (תהלים קיז) ימין יי אתקרי, בג' קשרין דאבהתא דאזוסינו לזולקיהון.

319. ואי תימא הא בתלת זולקין מוזוא דגולגלתא משתכוזין. תאנא, פלהו ג' מתפשטין, ומתקשרין בכל גופא, וכל גופא אתקשר בהני תלת, ומתקשרין בדרועא ימינא. ובגין כה תאיב דוד ואמר, (תהלים קי) שב לימיני. משום דהוא אתזבר עמהון דאבהתא, ויתב תמן לכורסיא שלימותא. ובגין כה פתיב (תהלים קיז) אבן מאסו הבונים וגו', משום דיתב לימינא. היינו דכתיב, (דניאל יב) ותגזזו ותעמוד לגורלך לקץ הימין, כלומר, כמאן דזכי לזוביבותא דמלכא. ופאה זולקיה, דמאן דפריש מלכא ימיניה. וקביל ליה תזוזת ימיניה. והאי ימינא כד יתיב, קשרין אתפשטא.

320. ודרועא לא אושיט ידיה (ס"א וקשרין לא אתפשטו ודרועא לא אושיט יתיב) בתלת קשרין דאמרן. וכד מתערין זויבינא, ומתפשטן בעלמא, מתערין תלת אזורין, דאינן דינא קשיא, ואושיט דרועא וכד אושיט דרועא, יד ימינא הוא, אבל אתקרי (ישעיה נא) דרוע יי, (דברים ט) דרועך הנטויה (נ"א תלת קשרין אתקשרו ביה ואתכלילו תלת קשרין דימינא ותלת קשרין דשמאלא בג' קשרין דאבהתא דאזוסינו לזולקיהון. ואי תימא הא בג' זולקין מוזוא דגולגלתא משתכוזין. תאנא כולהו ג' מתפשטין ומתקשרין בכל גופא וכל גופא אתקשר בהני תלת ומתקשרין בדרועא ימינא. והאי ימינא כד יתיב (קשרין לא אתפשטו ודרועא לא אושיט ויתב) בתלת קשרין דאמרן. וכד זויבינא מתערין. מתערין תלת אזורין דאינן דינא קשיא ואושיט דרועא ואתקרי דרוע יי דרועך הנטויה) בזמנא דג' אלין אתכלילן בג' אזורין, אקרי כלא ימינא, ועבד דינא פרזומי, דדא הוא דכתיב, ימינך יי נאדרי בכזו ימינך יי תרעין אויב, בגין דמתערין רוזמי בהו.

321. ותאנא, בהאי ימינא מתאזרין תלת מאה ושבעין אלף רבוא, דאקרון ימינא. ומאה ותמנין וזמשה אלף רבוא, מזרוע דאקרי דרוע יי. מהאי ומהאי

תלמיא זרועא, והאי והאי אקרי תפארת, דכתיב, (ישעיה סג) מוליק לימין משה, הא ימינא. זרוע, הא שמאלא. דכתיב, (ישעיה סג) זרוע תפארתו, דא ברא.

322. ותאנא, בידיא שמאלא, מתאזרין ארבע מאה וזומשין רבוא מארי תריסין, מתאזרין בכל אצבעא ואצבעא. ובכל אצבעא ואצבעא עשר אלפין מארי תריסין משתכוזין. פוק וזשוב, כמה אינון דבידיא. והוא ימינא אקרי סיעא קדישא, דאתי מדרועא דימינא, מתלת קשרין. (ואף על גב דאקרי יד הי סיעא) דכתיב (וכתיב) (שמואל ב ג) והנה ידי עמר. ומתאזרין מהאי, אלה וארבע רבוא, ותמינא, וזומש מאה אלפין מאריהון דיסיעין בכל עלמא. ואקרון יד יי עלאה. יד יי תתאה. ואף על גב דבכל אתר יד יי שמאלא. וכו' ימין יי, אתפלל ידא בזרועא, והוי סיעא, ואקרי ימין. ואי לאו, יד יי תתאה. תאנא, כד מתערין דינין קשיין לאזותא בעלמא, הכא פתיב, (תהלים כה) סוד יי ליראיו.

323. ותאנא בעניעותא דספרא, דכל דינין דמשתכוזין מדכורא, תקיפין ברישא, ונייזון בסופא. וכל דינין דמשתכוזין מעוקבא, נייזון ברישא, ותקיפין בסופא. ואלמלא דאתעבידו כוזרא, לא יכלין עלמא למסבל. עד דעתיק דעתיקי סתימא דכלא, פריש דא מן דא, וזובר לון לאתבסמא כוזרא.

324. וכד פריש לון, אפיל דירמיטא לזעיר אפין, ופריש לניקבא מאזורוי דסטרוי, ואתקין לה כל תקונתא, ואענא ליומא דיליה, למיתהא לדכורא. הדיא הוא דכתיב, (בראשית ב) ויפל יי אלהים תרדמה על האדם ויישן. מהו ויישן. האי הוא דכתיב, (תהלים מר) עורה לפת תישן יי. ויקוז אזות מצלעותיו, מאי אזות. דא היא נוקבא. כמה דאת אמר, (שיר השירים ו) אזות היא יונתי תמתי, וסלקא ואתתקנא. ובאתרהא שקיע רוזמי וזוסד, הדיא הוא דכתיב, (בראשית ב) ויסגור בשר תונתנה. וכתיב (זוהאל לו) והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר.

325. ובשעתא דבעא למיעל שבתא הוה ברי רוזין ושדין ועלעולין, ועד לא סיים לון, אתת מטרוניתא בתקונתא, ויתיבת קמיה. בשעתא דיתיבת קמיה, אנו לון לאינון ברייאן, ולא אשתלימו. כיון דמטרוניתא יתבת עם מלכא, (דף קמ"ז ע"א) ואתוזברו אפין באפין, מאן ייעול בעייהו, מאן הוא דיקרב בהדיהו. (בגין כך סתימא דמלה עונתן של תלמידי זכמים דידעין רזא דנא משבת לשבת) וכד אתוזברו, אתבסמו דא ברא. יומא דכלא אתבסם ביה. ובגין כה, אתבסמו דינין דא ברא, ואתתקנו עלאין ותתאין.

326. ותאנא בעניעותא דספרא, בעא עתיקא קדישא למוזוי, אי אתבסמו דינין, ואתדבקו תרין אלין דא ברא, ונפק מסטרא דניקבא דינא תקיפא, (דלא

יכיל עלמא למסבל) דכתיב, (בראשית ד) והאדם ידע את זוהו אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קנתי וגו'. ולא הוה יכיל עלמא למסבל, משום דלא אתבסמת, וזוויא תקיפא אטיל בה זוהמא דדינא קשיא, ובגין כך לא הוה יכיל לאתבסמא. וכד נפיק דא קין מסטר דנוקבא, נפק תקיף קשיא, תקיף בדינוי קשיא בדינוי. פון דנפק אתוולשת ואתבסמת. בתר דא, אפיקת אורא בסימא יתיר, וסליק קדמאה דהוה תקיפא קשיא, וכל דינין לא אתערבו(ס"א אתערעו) קמיה (ס"א וכל דינין לא) אתערעו) עמיה.

327. תא וזוי, מה פתיב, (בראשית ד) ויהי בהיותם בשדה. בשדה: דאשתמודע לעילא. בשדה דאקרי שדה דתפוזים. ונצו האי דינא לאזוה, משום דהוה קשיא מניה, ואכפמיה ואטמריה תוורתיה. עד דאתער בהאי קודשא ברין הוא, ואעבריה מקמיה. ושקעיה בנקבא דתהומא רבא. וכליל לאזווי בשקועא דימא רבא, דמבסם דמעין עלאין. ומנהון זותין נשמתין לעלמא, אינש לפום אורזוי.

328. ואף על גב דטמירין אינון. מתפשטין דא ברא, ואתעבירו גופא זוד ומהאי גופא, נזותין נשמתהון דרשיעייא וזייבא, תקיפי רוזא. מתרוויהון כוזא סלקא דעתך. אלא דא לסטרוי, ודא לסטרוי. זכאין אינון צדיקייא, דמשלפי נשמתהון מהאי גופא קדישא דאקרי אדם, דכליל כללא, אתר דעטרין וכתרין קדישין מתובראן תבון, בצרורא דאתקלא (ס"א דאתכלא).

329. זכאין אינון צדיקייא, (ס"א אתון זוברייא) דכל הגי מלין קדישין, דאתמרו ברוז קדישא עלאה, רוז דכל קדישין עלאין אתפללן ביה, אתגלין לכו. מלין דעלאין ותתאין צייתין להו, זכאין אתון מאריהון דמארין, מווצדי זוקלא, דמלין אלין תגדעון ותסתכלון בהו, ותגדעון לבמאריכון אפין באפין, עינא בעינא. ובהגי מלין תוכון לעלמא דאתי, הדא הוא דכתיב, (דברים ד) וידעת היום והשבות אל לבבך וגו'. יי: עתיק יומין הוא האלהים. וכלא הוא זוד, בריה שמייה לעלם ולעלמי עלמיא.

330. אמר רבי שמעון, זומינא עלאין לתתא, ותתאין לעילא. עלאין לתתא, דיוקנא דאדם, דהוא תקוני עלאה, פללא דכלהו. (זוסר)

331. תאנא, פתיב (משלי י) ועדיק יסוד עולם, דכליל שית בקרטופא כוזא. והאי הוא דכתיב, (שיר השירים ה) שוקיו עמודי שיש.

332. ותאנא בצניעותא דספרא, באדם אתפללו כתרין עלאין, בכלל ובפרט. ובאדם אתפללו כתרין תתאין, בפרט וכלל. כתרין עלאין בכלל,

כמה דאתמר בדיוקנא דכל הגי תיקונין (ס"א דיוקנין). בפרט: באעבען דידן, זמש כנגד זמש. בתרין תתאין, באעבען דרגלין דאינון פרט וכלל. דהא גופא לא אתווי בהדיהו. דאינון לבר מגופא. ובגין כך לא הוו בגופא. דגופא אעדיו מנייהו.

333. אי הכי, מאי (וכריה יד) ועמדו רגליו ביום ההוא. אלא רגליו דגופא, מאריהון דדינין (ס"א דמארין) למעבר נוקמין ואקרון בעלי רגלים. ומנהון תקיפין. ומתאזרין מאריהון דדינין די לתתא, בכתרין תתאין.

334. תאנא, כל אינון תקוני דלעילא, דבגופא קדישא, (בדבר ונוקבא) פללא דאדם, אתמשיך דא מן דא, ומתאזרין דא בדא, ואשקון דא לדא. כמה דאתמשיך דמא בקטפין דורידין לדא ולדא, להכא ולהכא, מאתר דא לאתר אזורא, ואינון משקין (ס"א קסטין) דגופא (נ"א לגופא). אשקין דא לדא, מנהרין דא לדא. עד דאנהירו פלהו עלמין, ומתברכאן בגייהון.

335. תאנא, כל אינון פתרין (דף קמ"ג ע"ב) דלא אתפללו בגופא, פלהו רוזיקין ומסאבין, ומסאבין כל מאן דיקרב לגביהון, למנדע מנהון מלין.

336. תאנא, מאי תיאובתא דלהון לגבי תלמידי זכמים. אלא משום דזוכין בהו גופא קדישא, ולא תכללא בהו בההוא גופא. וכי תימא, אי הכי, הא מלאכין קדישין וליתהון בכללא דגופא. לא. דזוס ושלוס אי ליהוון לבר מפללא דגופא קדישא, לא הוו קדישין ולא מתקיימי. וכתוב (דניאל י) וגומיתו כתרשיש. וכתוב (יוזקאל א) וגבותם מלאות עינים. (דניאל ט) והאיש גבריאל. פלהו בכללא דאדם. בר מהגי דליתהון בכללא דגופא, דאינון מסאבין, ומסאבין כל מאן דיקרב בהדיהו.

337. ותאנא, פלהו מרוזא דשמאלא, דלא אתבסם באדם משתכוזין, ונפקו מפללא דגופא קדישא, ולא אתדבקו ביה. ובגין כך פלהו מסאבין ואולין וטאסין עלמא, ועיילין בגוקבא דתהומא רבא, לאתדבקה בההוא דינא קדמאה דאקרי קין, דנפיק בכלל דגופא דלתתא. ושאטין וטאסין כל עלמא, ופרוזין ולא מתדבקאן בכללא דגופא, ובגין כך אינון לבר, מפל משרין דלעילא ותתא. מסאבין אינון. בהו פתיב (ויקרא יג) מוזוין למוזנה מושבו.

338. וברוזא דאקרי הבל, דאתבסם יתיר בכללא דגופא קדישא. נפקין אזורין דמבסמן יתיר, ומתדבקן בגופא, ולא מתדבקן. פלהו תליין (ע"ו ע"ב) באוירא ונפקין מהאי פללא דאלין מסאבין. ושמעין מה דשמעין מעילא, ומנייהו ידעי לתתא דקאמרי להו.

339. ותאנא בעניעותא דספרא, כיון דאתבסמו לעילא ככלא דאדם, גופא קדישא, דכר ונוקבא. אתוּבְרוּ זמנא תליתאה, ונפק אתבסמותא דכלא. ואתבסמו עלמין עלאין ותתאין. ומכאן אשתכלל עלמא דלעילא ותתא, מספרא דגופא קדישא. ומתוּבְרֵן עלמין, ומתאזוזן דא בְּדֵא, ואתעבידו זוד גופא. (ובגין דכלהו זוד גופא, שכינתא לעילא, שכינתא לתתא, קודשא בריך הוא לעילא, קודשא בריך הוא לתתא) ומשקפא רוזא, ועיילא בוזד גופא. ובכלהו לא אתוזוי אלא זוד. (ישעיה ו) קדש קדש קדש יי צבאות מלא כל הארץ כבודו. דכלא הוא זוד גופא.

340. תאנא, כיון דאתבסמו דא בְּדֵא, (כתיב (שיר השירים א) תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף) אתקשרו דינא ורוזמי. (אתבסמא דינא ברוזמי) ואתבסמת גוקבא בדכורא. ובגני כף לא סלקא דא בלא דא, פהאי תמר, דלא סלקא דא בלא דא. ועל האי תנין, מאן דאפיק גרמיה פהאי עלמא מסכלא דאדם, לבתר פד נפיק מהאי עלמא, לא עייל בסכלא דאדם, דאקרי גופא קדישא. אלא באינון דלא אקרוין אדם, ונפיק מסכלא דגופא.

341. תניא, תורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף, דאתבסמו דינא ברוזמי. ולית דינא, דלא הוו ביה רוזמי. ועל האי כתיב, (שיר השירים א) נאו כזוויך בתורים צוארף בזרוזים. בתורים: פמו דכתיב, תורי זהב נעשה לך וגו'. בזרוזים: פמה דכתיב, עם נקודות הכסף. צוארף, בסכלא דגוקבא, דא מטרונתא אשתכוז בי מקדשא דלעילא, וירושלם דלתתא (ס"א ומקדשא דכלא) ומקדשא. וכל דא מדאתבסמת בדכורא, ואתעביד ככלא דאדם, ודא הוא ככלא דמהימנותא. מאי מהימנותא. דבגויה אשתכוז כל מהימנותא.

342. (שייך פרשת כי תצא) ותאנא, מאן דאקרי אדם, ונשמתא נפקת מניה, ומית. אסיר למיבת ליה בביתא, למעבד ליה לינה על ארעא, משום יקרא דהאי גופא, דלא יתוזוי ביה קלנא, דכתיב, (תהלים מט) אדם פיקר בל ילין, אדם דהוא יקר מפל יקרא, בל ילין. מאי טעמא. משום דאי יעבדון דכי, נמשל פבהמות גרמו. מה בעירי לא הוו בסכלא דאדם, ולא אתוזוי בהו רוזא קדישא, אוף דכא כבעירי, גופא בלא רוזא, והאי גופא, דהוא יקרא דכלא, לא יתוזוי ביה קלנא.

343. ותאנא בעניעותא דספרא, כל מאן דעביד לינה להאי גופא קדישא, בלא רוזא, עביד פגימותא בגופא דעלמין. דהא בגין (דף קמ"ד ע"א) דא, לא עביד לינה פאתרא קדישא, פארעא דצדק ילין בה, (ס"א דכתרא קדישא דמלכא פארעא דכתיב (ישעיה א) צדק ילין בה) משום דהאי גופא יקרא, אתקרי דיוקנא

דמלכא. ואי עביד ביה לינה, הוי כוזר מן בעירא. (הדא הוא דכתיב, (תהלים
(מט) זמשל כבהמות (ע"כ) גרמו)

344. תאנא, (בראשית ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם. (ס"א בני
האלהים) אינון (ס' ע"ב) דאטמרו, ונפלו בנוקבא דתהומא רבא. את בנות
האדם, (האדם הידוע). וכתוב וילדו להם המה הגבורים אשר מעולם וגו'.
מההוא דאקרי עולם. כדתנין ימי עולם. אנשי השם, מנהון נפקו רוזין ושדין
לעלמא, לאתדבקה פרשיעיא.

345. הנפילים היו בארץ, לאפקא אלין אזורנין. דלא הוו בארץ. הנפילים:
ע"א וע"א ל הוו בארץ. בני האלהים לא הוו בארץ. ורזא הוא וכלא אתמר.

346. פתיב (בראשית ו) וינזום יי פי עשה את האדם בארץ, לאפקא אדם
דלעילא, דלא הוי בארץ. וינזום יי האי בועיר אפין אתמר. ויתעצב אל לבו,
ויעצב לא נאמר. אלא ויתעצב, איהו אתעצב, דביה תלמיא מלתא. לאפוקי
ממאן דלא אתעצב. אל לבו, בלבו לא פתיב, אלא אל לבו. כמאן
דאתעצב (ומקבל) לבמאריה, דאזוזי האי ללבא דכל לבין.

347. ויאמר יי אמוזה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה וגו'. לאפקא
אדם דלעילא. ואי תיבא אדם דלתתא בלחודוי. לאו לאפקא כלל. משום
דלא קאים דא בלא דא.

348. ואלמלא זכמה סתימא דכלא, פלא אתתקן כמרישא. הדא הוא
דכתיב, (משלי ז) אני זכמה שכנתי ערמה. אל תקרי שכנתי, אלא שכנתי (ס"א
שיכנתי).

349. ואלמלא האי תקונא דאדם, לא קאים עלמא. הדא הוא דכתיב, (משלי
ג) יי בזכמה יסד ארץ. וכתיב (בראשית ו) ונזו מעא זון בעיני יי.

350. ותאנא, פלהו מווזין תלנין בהאי מווזא. והזכמה הוא כללא דכלא הוא.
ודא זכמה סתימא, דבה אתתקיף ואתתקן תקונא דאדם, לאתישבא פלא
על תקונייה, כל זוד באתריה. הדא הוא דכתיב, (קהלת ז) והזכמה תעוז לזכום
מעשרה שליטים, דאינון תקונא שלימא דאדם. ואדם הוא תקונא דלגו, מנייה
קאים רוזא. (הדא הוא דכתיב, (שימואל א טז) כי האדם יראה לעינים ויהוה יראה ללבב,
דאיהו בלגו לגו)

351. ובהאי תקונא דאדם, אתנוזי שלימותא מהימנותא דכלא, דקאים על
פורסייא. דכתיב, (יוזקאל א) ודמות כמראה אדם עליו מלמעלה. וכתיב (דניאל

י וארו עם ענני שמיא כבר אנש אתה הוא ועד עתיק יומיא מטתה וקדמוהי הקרבוהי. עד כאן סתימאן מלין. וברירן טעמין. ופאה זולקיה דמאן דידע וישנזו בהון. ולא יטעי בהון. דמלין אלין לא אתיהיבו, אלא למארי מדין ומזנזדי זוקלא, דעאלו ונפקו. דכתיב, (הושע יד) כי ישרים דרכי יי וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם.

352. תאנא, פכה רבי שמעון, וארים קליה ואמר, אי במלין דילן, דאתגליין תכא, אתגנזו וזברינא באדרא דעלמא דאתי, ואסתלקו מזהאי עלמא, יאות ושפיר הנה, בגין דלא אתגליין לזוד מבני עלמא. הדר ואמר, הדר בי, דהא גלי קמיה דעתיקא דעתיקין, סתימא דכל סתימין, דהא לא ליקרא דילי עבידנא, ולא ליקרא דבית אבא, ולא ליקרא דזברינא אלין, אלא בגין דלא יטעון באורזווי, ולא יעלון בכסופא לתרעי פלטריו, ולא ימזון בידיהון. ופאה זולקי עמהון, לעלמא דאתי.

353. תנא, עד לא נפקו זברינא מזהוא אדרא, מיתושע עיא עיא רבי יוסי ברבי יעקב, ורבי זוקיה, ורבי ייסא. וזבו זברינא, דהו נטלין לון מלאכין קדישין בההוא פרסא. ואמר רבי שמעון מלה, ואשתככו. צוון ואמר, שמא זס ושלוס גזרה אתגזר עלנא לאתענשא, דאתגלי על ידנא מזה דלא אתגלי מיומא דקאים משה על טורא דסיני, דכתיב, (שמות לד) ויהי שם עם יי ארבעים יום וארבעים לילה וגו'. מזה אנא תכא. אי בגין דא אתענשו.

354. שמע קלא, ופאה אנת רבי שמעון, ופאה זולקיה וזברינא, אלין דקיימין בהדר, דהא אתגלי לכון מזה דלא אתגלי לכל זילא דלעילא, (דף קמ"ד ע"ב) אבל תא זוי, דהא כתיב, (יהושע ו) בבכורו ייסדנה ובצעירו יציב דלתיה. וכל שכן דברעו סגי ותקיף, אתדבקו נפשיתהון בשעתא דא דאתנסיבו. ופאה זולקיהון, דהא בשלימותא אסתלקו. (דלא הוה כן לאינו דהו קמיהו, אמאי מיתו)

355. תאנא, בעוד דאתגליין מלין, אתרגישו עלאין ותתאין, (דאנון רתיכין) וקלא אתער במאתן וזומשין עלמין דהא מלין עתיקין לתתא אתגליין, ועד (נ"א ועוד) דאלין מתבסמן נשמתייהו באינון מלין, נפקא נשמתייהו בגשיקה, ואתקשר בההוא פרסא, ונטלין להו מלאכי עלאי, וסלקין לון לעילא. ואמאי אלין. משום דעאלן ולא נפקו ומנא אזרא מן קדמת דנא, וכלהו אזריעי עאלו ונפקו.

356. אמר רבי שמעון, כמה ופאה זולקיהון דהני תלתא, ופאה זולקנא לעלמא דאתי בגין דא. נפק קלא תגנינות ואמר, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי אלהיכם זמים כלכם היום. קמו ואלו. בכל אתר דהו מסתכלי סליק ריוזין.

אמר רבי שמעון שמע מינה, דעלמא מתברך בגינתו. והו זיהרין אנפוי דכלהו, וכל הו יכלין בני עלמא לאסתכלא בהו.

357. תאנא, עשרה עאלו, ושבע נפקו, והוה זודי רבי שמעון. ורבי אבא עאיב. יומא זוד הוה יתיב רבי שמעון ורבי אבא עמיה, אמר רבי שמעון מלה, וזומו לאלין תלתא דהו מיייתין להון מלאכין עלאין, ומזוזיין להו גיזין ואדרין דלעילא, בגין יקרא דלהון. והו עיילי לון בטורי דאפרסמונא דכיא. נז דעתיה דרבי אבא.

358. תאנא, מההוא יומא לא אעדו זובריא מבי רבי שמעון. וכד הוה רבי שמעון מעלה רזין, לא משתכוזין תמן אלא אינון. והוה קארי להו רבי שמעון, שבעה אגן עיני יי. דכתיב, (זכריה ד) שבעה אלה עיני יי ועלן אתמר. אמר רבי אבא, אגן שיתא בוציני, דנהראן משביעאה. אנת הוא שביעאה דכלא. דהא לית קיומא לשיתא, בר משביעאה. דכלא תלי בשביעאה. רבי יהודה קארי ליה שבת, דכלהו שיתא מניה מתברכין, דכתיב, (שמות כ) שבת ליי, קדש ליי, מה שבת ליי קדש, אוף רבי שמעון שבת ליי קדש.

359. אמר רבי שמעון, תוהנא על ההוא זוגיר זורצן, מאריה דשערי, אמאי לא אשתכוז בבי אדרא דילן, בזמנא דאתגליין מלין אלין קדישין. אדהכי, אגא אליהו, ותלת קטפורי גהירין באנפוי. אמר ליה רבי שמעון, מאי טעמא לא שכיז מר בקרדוטא (ס"א בקרטמא) גלינא דמאריה, ביומא דהלולא.

360. אמר ליה, זייה רבי שבע יומין אתברירו קמיה קודשא בריה הוא, כל אינון דיינתון וישתכוזן עמיה, על לא עיילתון בבי אדרא דלכזן, ובעינא לאשתכוזא, זמין קטיר בכתפוי (ס"א ז"ל שכן עריך לומר, ואנא הוה זמין תמן, ובעינא קמיה לאשתכוזא, וכדין קטיר בכתפוי) ולא יכילנא, דההוא יומא שדרני קודשא בריה הוא, למעבד גסין לרב המנונא סבא וזברוי, דאתמסרו בארמונא (ס"א בקרוניא) דמלכא, וארוזישנא להו בגסא, דרמינא להו פותלא דהיכלא דמלכא, ואתקטרו בקטרוי, דמיתו ארבעים ונמשא פרדשפי. ואפיקנא לרב המנונא וזברוי ורמינא (ס"א ואוליכנא) לון לבקעת אונו, ואשתויבו. וזמיננא קמייהו גהמא ומיאי, דלא אכלו תלתא יומין. וכל ההוא יומא לא בדילנא מנייהו.

361. וכד תבנא, אשפוזנא פרסא דנטלו כל אינון סמכין, ותלת מן זובריא עלה, ושאיכלנא לון. ואמרו זולקא דקודשא בריה הוא, מהלולא דרבי שמעון וזברוי. ופאה אנת רבי שמעון, ופאה זולקא, וזולקא דאינון זובריא דיתבין

קמף. כמה דרגין אתתקנו לכון לעלמא דאתי. כמה בוצינן דגהורין זמינן לנהרא לכו.

362. ותא זוזי, יומא דין בגינה אתעטרו זומשין כתרין לרבי פנזוס בן יאיר זמור. ואנא אזילנא עמיה בכל אינן גהרי דטורי דאפרסמונא דקיא, והוא בריר דוכתיה, ואתתקן. (ס"א ואנא הא זוינא דהא בריר וכו') אמר ליה, קטורין צדיקייא בקרטופא דעטרין, (דף קמ"ה ע"א) בריש ירוזי ובזמיני ושבתני, יתיר מכל שאר יומין.

363. אמר ליה, ואף כל אינן דלבר, דכתיב, (ישעיה סו) והיה מדי זודע בזודשו ומדי שבת בשבתו וגו'. אי אלן אתיין, כל שכן צדיקייא. מדי זודע בזודשו, למה. משום דמתעטרי אבהתא רתיכא קדישא. ומדי שבת בשבתו, דמתעטר שביעאה דכל אינן שיתא יומין, דכתיב, (בראשית ב) ויברך אלהים את יום השביעי וגו'.

364. ואנת הוא רבי שמעון, שביעאה דשיתא, תהא מתעטר ומתקדש יתיר מכלא. ותלת עדונין דמשתכוזין בשביעאה, זמינן זוברייא אלן צדיקייא לאתעדנא בגינה לעלמא דאתי. וכתיב (ישעיה זוז) וקראת לשבת ענג לקדוש יי מכופד. מאן הוא קדוש יי. דא רבי שמעון בן יוזאי, דאקרי מכופד בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

-עד כאן האדרא קדישא רבא -

-End of Idra Raba-